

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

*A szükséges dolgokban egység,
a kétségekben szabadság,
de mindenekben szeretet*

(Melanchton)

*Ó, Szeretet, áraszd ránk meleged,
Hadd kóstoljuk édességedet;
Tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk,
Egyességben és békében éljünk. Könyörüljél.*

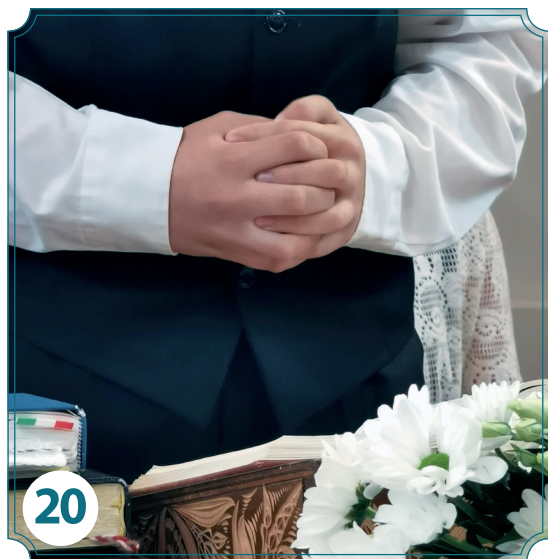
(RÉ 548 3. versszak)

A TARTALOMBÓL

A KÖPENY NÉLKÜLI HŐSÖK

Orbán-Bartha Eszter anyák napi
igehirdetése

KONFIRMÁCIÓ 2026

KRISZTUS ÉS A BUBORÉKOK

Bolyki László igehirdetése a
parlamenti választások napján

Ezek a Bárány ellen fognak harcolni, a Bárány
azonban legyőzi őket, mert uraknak Ura és
királyoknak Királya; és akik vele vannak,
azok az elhívottak, a választottak és a hűségesek.
(Jel 17,14)

INVOKÁCIÓ

VÁGYOM MELLETTED ÉLNI...

1. Vágyom melletted élni, Jézus,
Csendben veled beszélni, Jézus,
Békét, üdvöt remélni, Jézus,
Segíts, hogy úgy legyen!
2. Vágyom utadon járni, Jézus,
Érted csatába szállni, Jézus,
Gyáván meg nem hátrálni, Jézus.
Segíts, hogy úgy legyen!
3. Vágyom jobbodnál állni, Jézus,
Fénylő orcádat látni, Jézus,
Téged örökké áldni, Jézus.
Segíts, hogy úgy legyen!

(Békefi Pál)

ITT VAN SZÍVEM...

1. Itt van szívem, neked adom, Uram,
Neked, ki alkotád!
„Rossz a világ, énnékem add, fiam!”
Szád ily parancsot ad.
Itt van, szerelmed áldozatja,
Hűségem hű kezébe adja.
Itt van szívem! Itt van szívem!
2. Itt van szívem! fogadd kegyelmesen,
Bár sok hibája van;
Amint vagy, kezébe úgy teszem,
Ne vesd meg, jó Uram!
Sok bűnös vággyal van betelve,
Száz bűnnek nyomja régi terhe.
Bűnös szívem. Bűnös szívem.
3. Itt van szívem! üdve Krisztusban van,
Keresztednél pihen,
Így szól: „Uram, Te vagy minden javam,
Halálad életem!”
A megváltó sebébe mélyed,
És ott lel vigaszt, békességet.
Hívó szívem! Hívó szívem!

ZOLTÁN BETTINA LELKIPÁSZTOR

Tiéd...

Tiéd, Uram, minden. Te magad vagy a minden. Minden előtt léteztél, és örökké létezni fogsz. Nincs olyan, hogy nélküled. Amikor reggel felkelünk, és kócosan a tükörbe nézünk, Te ott vagy. Amikor lekéssük a villamost, és bosszankodunk, Te ott vagy, és türelmesen várod velünk a következőt. Amikor félünk, mert nem tudjuk, mit hoz a holnap, Te csendesen mellénk ülsz. Amikor egy hangos veszekedés után becsapjuk az ajtót mindenki orra előtt, Te akkor is ott vagy. Téged nem tudunk kizárni sem a szobánkból, sem a szívünkben.

Szobánkból? Hát szobánk sincsen, az sem a miénk, hanem a Tiéd. Mert semmink sincs, amit ne Tőled kaptunk volna. Te olyan kegyelmes vagy, hogy megajándékozol minket: lehet szobánk, lehet ágyunk, lehetnek szereteteink és szép dolgaink, érezhetjük, hogy van valaminek, mert tudad jól, hogy nekünk fontos ez, de igazából Tiéd minden.

A szívünk is Tiéd, hiszen Te alkottad olyan gondosan, melynek közepén ott tátong az Isten alakú űr. Jogod lenne magadhoz láncolni szívünket, de Te mégis szabad akaratot adtál. Milyen gyönyörű, szelíd, türelmes szeretet ez, amely vár, és azt munkálja, hogy Tiéd legyen az emberi szív, hogy érted dobbanjon. Mert akkor él igazán, ha egészen a Tied és érted akar élni.

Tiéd minden dicsőség. Hiszen Te magad vagy a dicsőség, Te magad vagy a szentség. Nincs benned semmi tisztátalan vagy szennyes. Dicső Király vagy, mégsem ragyogó trónra ültél: a durva keresztfa volt a trónod, amelyre önként engedted, hogy felfeszítse. De nem a szegek tartottak ott, hanem az emberért dobbanó szíved. Te ott hagytad a menny dicsőségét, azért, hogy nekünk életet szerezz. Dicsőség legyen Neked örökké, mert megaláztad magad.

**„...mert tied
az ország,
a hatalom
és a dicsőség
mindörökké.
Ámen.”**

(Máté 6,13b)

És tudjuk jól, hogy Tiéd minden dicsőség mindazért, amit mi jól tehetünk. Mert nem tőlünk van, nem miattunk van. Nincs bennünk erő, sem bölcsesség – mindent Tőled kaptunk. Vele és érted akarjuk tenni azt, amit ránk bízta, mert egyedül Te vagy rá méltó.

Tiéd a dicsőség és a hódolat, mert nincs más, aki érdemli, hogy földig hajoljunk előtte. Egyedül Téged illet minden magasztalás.

Bocsásd meg, amikor megtartjuk magunknak a dicsőséget.

Bocsásd meg, amikor arra jutunk, hogy mi azért csak jobbak vagyunk, mint a többiek.

Bocsásd meg, amikor engedjük, hogy minket magasztaljanak, pedig minden, amink van, kegyelem.

Legyen Tiéd minden dicsőség, és dicsőülj meg rajtunk keresztül is. Add, hogy amikor ránk néznek, a Te

gyermekeidre, a Te egyházadra, a Te népedre, akkor Téged lássanak, Te ragyogj rajtunk keresztül. Mert Tiéd a dicsőség.

Tiéd a hatalom, mert uralkodsz, amióta világ a világ – sőt, már előtte is. Emberek, ideológiák, szokások, mozgalmak, országok határai, mind változnak, de Te állandó vagy: szilárd, rendíthetetlen, változhatatlan. Hatalmad van minden felett, de nem élsz vele vissza. Hatalmad van, mert hatalmasabb vagy mindennél. Neked senki nem parancsolhat, mert minden a Te kezében van: az idő is, a tér is, az életünk is. Nagyobb vagy Te mindennél.

És mégis, olyan sokszor hiszünk másnak. Olyan sokszor elhiszük egy-egy ránk leselkedő érzésnek, hogy az nagyobb. Olyan sokszor látunk másokat óriásnak, és Téged aprónak és távolinak érzünk – pedig Te itt vagy, közel vagy, elérhető, megszólítható →

→ vagy, csak mi valahogy újra és újra elhisszük a hazug szavakat és gondolatokat, pedig Te itt vagy, most is és mindörökké.

Hatalmas vagy, mégsem tiporsz el bennünket. Ítéletet hozhatnál feletünk, meg is szegényíthetnél bennünket, de Te ezt nem teszed, Uram. A hatalmat arra használod, hogy felemeld az elesettet, a gyarlót, a nélkülözött, a hatalmat arra használod, hogy nekik megváltást szerezzen.

Áldott légy, hogy a Te országod nemcsak majd a mennyben lesz a miénk, hanem már most, itt a földön is benne élhetünk. Mert a Te országod nem egy hely, nem határok közé zárt tér, hanem a Te uralmad ott, ahol elfogadnak téged Királynak.

Ott van jelen, ahol a szívünk meghajol előtted.

Ahol nem mi akarunk uralkodni, hanem Téged engedünk Úrnak.

Ahol nem a félelem vezet, hanem a bizalom.

Ahol nem az indulat az erősebb, hanem az irgalom.

Ahol nem a gőg emelkedik fel, hanem az alázat hajol meg.

A Te országod ott van, Uram, amikor megbocsátunk, pedig jogunk lenne haragudni.

Amikor szeretünk, pedig könnyebb lenne elfordulni.

Amikor igazat mondunk, akkor is, ha nehéz.

Amikor a másik embert nem ellenségnek, hanem testvérnek látjuk.

A Te országod ott van, amikor a Te békességed őrzi a szívünket.

Amikor a Te örömed erősebb, mint a körülményeink.

Amikor a Te Igéd hangosabb, mint a világ hangja.

És ott van akkor is, amikor nem mi akarjuk kézben tartani az életünket, hanem elhiszszük, hogy Te már a kezdedben tartod.

Add, hogy Te légy nekünk minden mindenkiben.

Add, hogy bennünk legyen az az indulat, amellyel Te is szüntelen esedszértünk.

Hadd legyen bennünk a Te békességed, amely túl van minden földi körülményen.

Hadd legyen bennünk a Te örömed, amely az életnek örül.

Hadd legyen bennünk a hit, amely túllát a láthatón, és a Te ígéreteidből él.

Hadd legyen bennünk az a szilárd bizonyosság, hogy a Teremtő reményteljes jövőt készített mindnyájunknak.

Hadd legyen bennünk engedelmes, alázatos szív, amely képes téged követni bármerre is hívsz minket.

És Tiéd, Uram, ez az imádság is, amelyet a tanítványaidnak adtál. De nem csak nekik adtad. Ez az imádság évezredek óta zeng a Te néped ajkán.

Mert Hozzád vágyunk.

Mert Benned vagyunk.

Mert Rád van szükségünk.

Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.

Ámen.

(Az imádság elhangzott a Zsinati Hivatal 2026. április 13-i áhítatán.) ■

NYILAS ZOLTÁN ESPERES PÜNKÖSD VASÁRNAPI IGEHIRDETÉSE

Lekció: Róma 8,18-27

Textus: Róma 8,26-27

A Lélek könyörög érted

Kedves testvérek, ünneplő gyülekezet! Amikor pünkösd ünnepében egybegyűlünk, szinte halljuk Lukács evangélista tudósítását az első pünkösd eseményéről. Krisztus mennybemenetelét követően a tanítványok egy felső szobában, a „felházban” gyűlnek össze. Együtt imádkoznak és dicsérik az Istent. Imádságukat még átjárja a félelem és a reszketés: vajon most mi lesz velük? Hogy lesz a holnap? Az emlékek még elevenen élnek bennük, de az emlékekből nem lehet sokáig élni. Élő tűzre, élő lélekre, élő bizonyosságra van szükségük.

Ahogy idefelé jöttem Csobánkáról, a Kossuthot hallgattam. A római katolikus ünnepi istentiszteleten egy fiatal gyermek olvasta az első pünkösd eseményét, azt, hogy a tanítványok egyszer csak hallják a szél zúgását, megjelenik egy tüzes nyelv, és szétoszlik közöttük. Nyelveken szólnak, és elkezdenek beszélni Jézus Krisztus haláláról és feltámadásáról.

Megadatik nekik, hogy mindenkire a maga nyelvén tudjanak szólni, hogy az Isten Jézus Krisztust úrrá tette. Pünkösdben ott van az az erő, idegen szóval: dünamisz (dinamika), az az öröm, ami gyakran átjár bennünket is, vagy aminek a hiányát érezzük néha mi magunk is.

Pünkösd ünnepe, ahogyan az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben olvassuk, a rendkívüli jelek ünnepe is, ami megfoghatatlan, mégis megfogható öröm, valóság, külső jel és bizonyosság. Isten elküldte az Ő Lelkét, ahogyan a próféták megígérték, ahogyan Jézus Krisztus maga is többször a tanítványok szívére helyezte, a búcsúbeszédében is és a mennybemenetelekor is. És íme, megtörtént. Amit vártak, amiért imádkoztak, amit kértek – úgy lett. Valósággá vált.

És mindarról, ami a Krisztusról szóló evangélium megértéséből fakad, arról pedig Pál apostol beszél a Rómaiakhoz írt levelében. Arról, amit az első pünkösd ünnepén egy szívvel és egy lélekkel kiáltottak: „Abbá, Atyám!”, ezért mi is Lélek által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!”. Mert nem keszekusza, gazdátlan a mi életünk, van, aki kezében tartja sorsunkat, a mindennapjainkat, van ennek a világnak Ura.

A tegnapi napon egy megrendítő igehirdetés részletét olvastam egy lelkipásztor testvéremtől. Azért írta le ezt az igehirdetést, mert nagyon megfogta Victor Istvánnak egy gondolata. Amikor ez a lelkipásztor testvérünk – aki az Úr mennybemenetele napján adta vissza lelkét teremtő Urának – egyik elhunyt gyermekét búcsúztatta a hejcei templomban, a következőket mondta:

„Talán tudjátok, hogy vannak kiskutyáink, és a fiamnak is voltak kiskutyái. Nevelte őket, a gazdájuk volt, és kiskutyák születtek az alomból. Amikor megszülettek az első kölykök, meghirdette a kiskutyákat, és mikor értük jöttek, hogy elvigyék és felneveljék, akkor a fiam odament, és kivett egy kiskutyát az alomból. A kölyök apja meg anyja nem szólt semmit, csak körbe-körbe járt. Azért történt ez, mert a gazdának joga van valakit elvenni az alomból.”

**AZ ISTEN
KÖZELEBB VAN
HOZZÁNK, MINT
MI A SAJÁT
SZÍVÜNKHÖZ**

→ Ez – drága testvéreim – az apa szájából a saját fia temetésén elhangzó igehirdetés volt: A gazdának joga van elvenni, nem csak adni.

Az első pünkösdi ünnepén ezt élék meg az emberek. Van gazdánk. Van, aki foglalkozik velünk, van, aki szeret bennünket, van, aki törődik a sorsunkkal, és ennek a hétköznapi megvalósulása az, amit Pál apostol a Rómaiakhoz írott levelében elmond. A Lélek által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!” A Lélek által kiáltja ez a világ, sóvárogva, nyögve, szülés előtti vajúdásában is ezt várva, a gyülekezet közössége is így imádkozik, ma pedig azt mondja Isten igéje: maga a Lélek is könyörög értünk. Mert a Lélek nem csak erőt ad, nem csak ajándékokat ad, hanem hordozza az övéit akkor is, amikor azok már nem tudnak még imádkozni sem. Ezért mondja itt az apostol hitvalló módon és számunkra evangéliumként: A Lélek segít a mi erőtlenségünkön.

Én nagyon szeretem a Szentírást. Azért szeretem, mert nem ideák vannak benne, nem olyan hősök, akik követhetetlen életet éltek. Nem idealizált hívő közösségekről beszél, hanem annak valóságáról, amiben magunk is élünk: hogy a Lélek soha nem fog hinni helyettünk. A Lélek bennünk fog munkálkodni. A Lélek nem kikapcsolja az embert – hadd mondjam egy görög

szóval –, a Lélek jelenléte nem extázis (nem kifelé tart), hanem befelé visz bennünket, Isten felé fordítja a szívünket, az értelmünket, a gondolkodásunkat. A keresztyén élet nem azért különleges, mert sok lelki élmény van benne, hanem attól, hogy mindig Krisztushoz köti az ember életét, gondolkodását. A Lélek mondja ezt, és ez a tanítása magának Jézus Krisztusnak is. A Lélek „eszetekbe juttat majd mindent”. Elmondja, amit én tanítottam nektek. Krisztushoz vezet az embert. Íme, hogyha csak egy utalás szintjén is, de az első pünkösdi napján is ezért hangzik Krisztusról az igehirdetés. Ezért beszélnek a tanítványok a meghalt és feltámadott Jézus Krisztusról, mert nem tehetnek mást. A Lélek mindig Krisztushoz köt, és amikor a Lélek Krisztushoz köt, akkor nem elszakad tőlünk, hanem bennünk munkálkodik.

Azt olvastuk itt, kedves testvérek, hogy segít. A Lélek segít. Sokszor van szükségünk segítségre, főleg ebben a technokrata világban. Fél évvel ezelőtt volt egy feladatom, amely egy iskolaigazgatáshoz kötődő feladat volt, és egy internetes felületen keresztül kellett igényeket benyújtani. De bárhányszor benyújtottam ezt az igényt, mindig visszaérkezett a hibaüzenet, hogy sikertelen. Kerestem, hogy hol kaphatnék egy telefonszámot, hogy

valakit fölhívhassak, aki megmondja, mi a hiba. Azt mondták, hogy ilyen ember nincs. Ez egy technológiai művelet, ami ki van dolgozva informatikailag. Van egy bemeneti pont, és ha végig jól írom be az adatokat, a végén jónak kell lenni a kimeneti pontnál is. Nem tudom hányszor próbálkoztam, míg a végén kiderült, hogy rossz böngészőt használok. „Kérem, cserélje egy másik böngészőre.” Nem mindegy, milyen böngészőből próbálom kitölteni az űrlapot. Megtanultam.

Embert kerestem, hogy végre legyen egy emberi hang, akivel beszélni lehet, de nem volt. Itt az igében nem erről van szó. Itt arról van szó, hogy van valaki, aki meghallgat téged, aki úgy segít, hogy figyel rád, valaki, aki végre meghallgatja a problémádat. Az a kifejezés, ami a Szentírásban itt Isten Szentlelkével kapcsolatban szerepel, azt jelenti, hogy az, aki odaáll melléd, és veled együtt hordozza a terhedet. Beáll a teher alá. Aki már hordozott terhet, az tudja, mit jelent az olyan segítség, hogy valaki nem kívülről mondja meg, mit hogyan kell csinálni. Aki erőt fektet abba, hogy téged ne nyomjon össze a teher.

Hát ilyen az Isten. Amikor elküldi az Ő Szentlelkét számunkra, akkor ez történik. Odalép a roskadozó emberhez, és azt mondja, nem egyedül viszed a terhedet, hanem veled együtt

hordozom. Maga a Lélek az, aki ezt teszi. Ez pünkösöd nagy vigasztalása, bátorítása: ilyen Istened van.

A második, amit ebből az igéből megtanulunk, az egy őszinte mondat, amit szeretünk úgy elkenni. Ez az őszinte mondat úgy szól, hogy nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell. Hát hogyan tudnánk! Hogyan tudnánk, hogy mire van szükségünk, mi a vágyunk, mi az elképzelésünk, mik a terveink! De a valóság mégiscsak ez: Nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell. Legyünk mi is olyan őszinték, mint amilyen az apostol. Mert valamikor mi gyógyulást kérünk, de Isten hordozást ad. Van, amikor szabadulást kérünk, és Isten kitartást ad. Van, amikor azonnali választ várunk, Isten pedig csendben formál az Ő kezeivel. Van, amikor már szinte semmi sem marad, csak talán egy zsoltárvers, egy énektöredék, egy valamikor megtanult aranymondás picinyke részlete vagy csak az a sóhaj, ami nagyon sok ember ajkáról hangzott már el: „Uram, könyörülj rajtam!”

Igen, arról beszél itt az apostol, hogy Isten ezt is érti. Arról beszél, hogy nem mi irányítjuk az imádságainkat, mert az imádság nem varázslat, nem csodaszer, hanem az élő Istenre való ráhagyatkozás, aki megteremtett, megváltott és aki megszentel téged. Igen, az a valóság, hogy amikor még imádkozni sem tudok jól, akkor a Lélek nem hagy magamra, hanem esedezik érted.

Ez fontos, kedves testvérek, mert a Szentlélek nem pusztán erő, nem energia, nem egy hangulatnak a kérdése. Ő személy, ezért tud könyörögni értünk. Könyörög. Ráadásul belül könyörög. Akkor, amikor elfogynak a szavaink. A „kimondhatatlanul” itt nem valaminek a fokozása. Mi hogyan valami kimondhatatlanul nagyra gondolunk, akkor a fokozásnak a csúcshoz akarunk eljutni. De a kimondhatatlanul itt azt jelenti, hogy szó nélkül könyörög értünk. Akkor, amikor elfogynak a szavaid. Akkor, amikor már csak egy csepp könnyed marad, amikor már csak sóhajtasz, és akkor is, amikor már csak csendben vagy.

A Lélek akkor is imádkozik bennünk, a Lélek akkor is imádkozik értünk.

Furcsa antropológiája van az élő Istennek. Pünkösöd arról beszél, hogy az Isten közelebb van hozzánk, mint mi a saját szívünkhöz.

Végül, kedves testvérek, amikor a Lélek imádkozik értünk, akkor ez nem csak azt jelenti, hogy imádkozik érted. Te is benne vagy, de nem csak ezt jelenti. „Isten szerint jár közben a szentekért” – ezt mondja az apostol.

Ez bátorítás nekünk, hogy ne csak önzően kérjünk, ne csak a saját félelmünkből kérjünk, ne rövidlátóan kérjünk, ne csak önmagunk körül forogjanak a gondolataink, hanem Isten akaratát keressük, és a Lélek erre is elvezet minket.

Ezért van nekünk reménységünk. Ezért tudod kinyitni a szemedet a másik emberre, a másik ember örömére, a másik ember bajára, és ezért mondja a Szentírás, hogy jaj, hogyha süketek és vakok vagyunk. Jaj, hogyha nem értjük a környezetünk szavát, gondolatát, sóhajtását, kritikáját, üzenetét, mondanivalóját. Mert az üdvösség végső soron nem a mi és nem a te erős hiteden áll, hanem a Szentháromság egy és örök Isten megtartó kegyelmén.

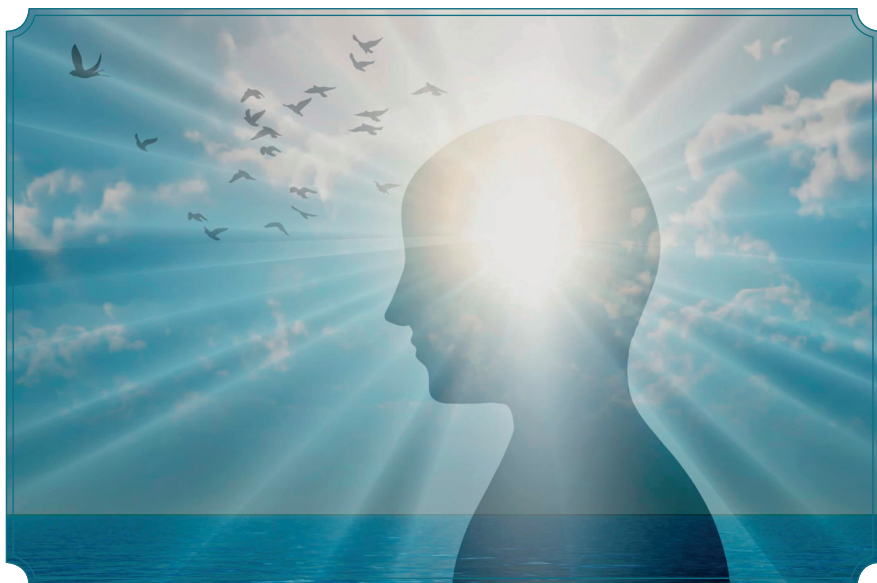
Isten Szentlelke közbenjár; szól, tesz... érted, értünk.

A Victor Istvánról történt megemlékezésen kívül a szívünkig ér most egy

másik fájó, szorító lelki élmény is. Egy fiatal lelkipásztor testvérünk arra kért bennünket, hogy könyörögjünk értük. Felesége kint volt Lengyelországban egy konferencián. Várták a gyermekük születését, de korábban született meg a gyermek, mint ahogy várták. 780 grammos piciny élet született meg ott messze, a „hontalanságban”, sok száz kilométerre az otthonától. Imádkozzunk érte! Isten igéje erre bátorít bennünket. Nem csak ezért a kicsiny gyermekért, hogy növekedjen, erősödjön, hogy az anya és az apa is megerősödjön lélekben, hanem azért, mert erre bátorít bennünket a Lélek, hogy odamenjünk, szóljunk, hogy könyörögjünk.

Pünkösöd éppen ezért a Lélek kitöltésének az ünnepe. A Lélek kitöltése azt jelenti, hogy Isten nem hagyta magára és ma sem hagyja magára az Ő népét a maga gyengeségében, a maga sóhajtozásában. Nem hagyott magadra téged sem. Lehet, hogy már fáradt vagy, lehet, hogy az imádságaid is zavarosak, lehet, hogy tele vagy szavakkal, vagy lehet, hogy már szavaid sincsenek, pünkösöd ünnepén a nagy evangélium ez: A Lélek most is közbenjár érted, és ez elég – ma is. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott
2026. május 24-én, pünkösöd
vasárnapján, a pomázi
református templomban) ■

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

Képmutatás

„Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok!” (Máté 23:23.)

„Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképpen kerülitek ki a gyeheennának büntetését?” (Máté 23:33.)

Ahhoz, hogy megértsük Jézusnak ezeket a nagyon kemény mondatait, hogy értsük mi az, ami kiváltotta belőle ezt az érzelmi kitörést, ahhoz először tudnunk kell, mit jelent ez a szó: képmutatás. Ki a képmutató és mire szolgál a képmutatás?

A képmutatás, a másik becsapása, a szeretetlenség takarója.

Az az ember tehát a képmutató, aki el akarja takarni azt, hogy nem sze-

ret. Becsapni a másikat nyilván akkor akarom, ha nem szeretem. Ha a szeretet helyébe valamilyen érdek lép. A maga érdekében, számításból képmutató az ember, azaz másként viselkedik, mint igazából szeretne.

S nagyon tud fájni, ha a szeretetről kiderül, hogy képmutatás volt. Nagyon tud fájni az a szeretetlenség, ami azelőtt szeretetnek mutatta magát. Nagyon tud fájni a képmutatás, ha kiderül róla, hogy csak a szeretetlenség eltakarója volt.

Ugye éltek már át ilyet a testvérek?

Vajon Istennek mennyire fáj az emberi képmutatás? Mikor szeretni kellene Istent, de mi csak úgy teszünk,

mintha szeretnénk Őt. Persze szeretni az Istent csak az tudja, aki találkozott Vele, azaz élő kapcsolatban van Vele. Ha csak úgy teszünk, mintha szeretnénk az Urat, az bizony lehet, hogy a kapcsolatfelvétel hiánya miatt van. Pedig az Úr megmutatja magát. Valahogy sem tetteit, sem szavait nem vesszük észre. Pedig szól, az Ige velünk van. S hányszor mondtuk már megmentő szeretetére, hogy „szerencsém volt”! Vagy gondviselő szeretetére: „sors”!

Igen, amikor Igéje elszáll a szívünk-ből. Amikor megmentő szeretetére, szerencsét mondunk. Mikor gondviselését sorsnak nevezzük, és közben minden mást, legyen az okkultista dolog, vagy horoszkóp, szeretettel befogadjuk a szívünkbe, de Jézus nem jöhet. Amikor szeretetlenül utasítjuk el a minket szerető Istenfiát, Jézust, az hogy fájhat Istennek! S nehogy azt higgye valaki, hogy ezeket a dolgainkat Isten elől bármilyen képmutatással el tudjuk takarni. Mert az igazság az, hogy ezeket a dolgokat Isten elől semmi képmutatás nem képes eltakarni. Mi nem tudjuk Istent becsapni. Ő akkor is tudja, hogy képmutatás, amit teszünk, ha az még emberek előtt le se lepleződött. S azt is tudja, hogy az ilyen képmutató nem csak nem szereti Őt, de le is nézi Őt, mert becsaphatónak tartja Istent. Önmagát okosabbnak gondolja még Istennél is.

Ezért fakad ki Jézus ilyen elkeseredetten. Szinte sírva szól ezekhez az emberekhez, s kérve kéri őket, hogy változzanak meg. De Ő azt is látja, hogy hiába, s még egyszer rájuk kiált: „miképpen kerülitek ki a gyeheennának büntetését?” S figyelmeztet: Én küldök prófétákat, bölcseket, írástudókat, hallgassatok rájuk! De Jézus látja, mindhiába. S végül így fakad ki: „hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá, és te nem akartad”.

S nem csoda, ha Jézus sírva fakad. Mert Istennek rettenetesen nehéz elhordozni a képmutatással takarni akart szeretetlenséget. Hiszen az Úr elsődleges célja, hogy velünk képmu-

tatás nélküli szeretetkapcsolatban legyen. Velünk az Istent a szeretet kapcsolja össze. Az a mérhetetlen szeretet, amely értünk Fiában Önmagát is feláldozza értünk. Van ennél nagyobb szeretet? Nincs! Isten téged és engem így szeret. El tudod képzelni, hogy fáj Neki, hogy mi ezt a szeretetet elutasítjuk?! Nincs annál nagyobb keserűség, fájdalom, mint amikor valaki a szeretetünket utasítja el, nem kér belőle, pedig mi szeretjük őt.

Tudjátok, mi mutatja Isten szeretetének nagyságát ebben a világban? Az, hogy az Úr ezek után még nem taszított el minket. Még állnak a templomok, még szól az Ige szava, még hangzik az evangélium. Isten még mindig ölelni akar minket, és nem eltaszítani magától.

Évezredek teltek el azóta, hogy a farizeusoknak Jézus megmondta az igazságot. Figyelmeztette őket, a ki vezető utat is megmutatva. Figyelmeztetett, hogy a bűn visszaüt. Lehet, hogy az Isten végtelenül türelmes. Lehet, hogy szeretete még mindig nagyobb a haragjánál, de lesz idő, amikor őszintén, leplezetlenül, minden képmutatás nélkül meg kell állni. Őelőtte, és felelni kell ezekre a kérdésekre, ha az iránta való szeretetünk képmutatás volt. Miért nem tisztultál meg belül? Miért zártad be szívedet az Ige előtt? Miért nem engedted be Jézust a szívedbe? Miért nem láttál meg engem, amikor hozzád jöttem? Miért csak embereknek akartál tetszeni? Miért néztél le engem?

Bizony, minden nemzedék megáll Isten előtt, és számot ad arról, mit tett azért, hogy Istennel igaz szeretetben éljen, hogy az Úr ne sírjon, hanem örvendezve és büszkén tekinthessen le fiaira, gyermekeire; keserűség helyett békesség és öröm töltse be az Úr szívét. Te mit tettél ezért? Te mit vagy hajlandó tenni ezért? Ma még tehetsz. Tehetsz azért, hogy képmutatás nélküli igaz szeretetben élj Istennel.

Jézus segít ebben. Hallgass rá, s megtisztít az élő Ige! Átvesszi az uralmat a szíved felett, s a szeretet mindent legyőz!

FEKETE ISTVÁN

AZ IMA

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kislíam... És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákevek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobbogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérsémet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbbsentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben – és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szegény, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni, és nem szégyelltek már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem

örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálra ítéltség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dóm-ban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádj a lencsefőzeléket, imádj a karórát, imádj a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszentségtelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkérés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

(Beküldte Pályiné Kiss Magdolna)

ORBÁN-BARTHA ESZTER LELKIPÁSZTOR

A KÖPENY NÉLKÜLI HŐSÖK

Anyák napi igehirdetés

Kedves testvéreim! Nem minden hős visel köpenyt. Vannak olyan hősök, akik nem reflektorfényben, nem tapsvihár közepette, hanem csendben, kitartóan, nap mint nap hordoznak másokat. Ilyenek az édesanyák, nagymamák, dédnagymamák. Ők azok, akik sokszor fáradtan is tovább mennek, akik akkor is szeretnek, amikor nehéz, akik akkor is gondoskodnak, amikor már kevés az erejük. Anyák napján rájuk irányítjuk a figyelmünket – a köpeny nélküli hőseinkre.

A mai igeszakaszban két ilyen erős nő áll előttünk: Naomi és Ruth. Két özvegy, két megtört, mégis rendíthetetlen asszony. A nevük is beszédes: Naomi – „kedves”, aki most mégis keserűséget hordoz; Ruth – „társ”, „segítő”, aki valóban társ lesz egy életre. A történetük nem idealizált mese, hanem nagyon is valóságos emberi dráma: veszteséggel, gyásszal, bizonytalansággal, mégis reménnyel és hittel.

I. NAOMI TANÁCSA – A SZERETETBŐL FAKADÓ ELENGEDÉS

A jelenet elején Naomi arra kéri menyét, hogy térjen vissza a saját népéhez. *„Térj vissza oda, ahol biztonságos!”* – Naomi akár ezt is mondhatta volna Ruthnak. Ez a mondat szépen összefoglalná Naomi szándékát. Nem önzésből beszél, nem azért, mert nem szereti Ruthot. Éppen ellenkezőleg: azért, mert szereti. Tudja, milyen nehéz jövevényként élni, és nem akarja kitenni menyét ennek a sorsnak. Naomi olyan, mint egy gondos édesanya, aki a gyermekének a legjobbat szeretné – még akkor is, ha ez a „legjobb” éppen az elengedést jelenti.

Az anyai szeretet egyik legnehezebb formája ez: amikor valakit úgy szeretünk, hogy közben elengedjük.

Amikor nem magunkhoz kötjük, hanem szabaddá tesszük. Amikor nem a saját vágyainkat erőltetjük rá, hanem azt keressük, ami neki jó. Naomi ebben példát mutat: a szeretet nem birtokol, hanem ajándékozik.

II. RUTH DÖNTÉSE – A HŰSÉG ÉS ÖNAZONOSSÁG BÁTOR HITVALLÁSA

A drámai pillanatban Ruth határozottsággal Naomi szemébe néz, és ki mondja azt a hitvallást, amely az egész Ószövetség egyik legszebb mondata: *„Ahová te mégy, oda megyek... néped az én népem, és Istened az én Istenem.”*

Ez a mondat nemcsak szeretetről szól, hanem identitásról, önmeghatározásról, elköteleződésről. Ruth nemcsak Naomi mellett dönt – Isten mellett is dönt. És ez a döntés áldozattal jár. Amit Ruth maga mögött hagy, az egy teljes élet, és valóban: otthont, családot, hagyományt, biztonságot hagy maga mögött. A múltját. Mert valami újat választ.

Ruth döntése nem romantikus gesztus, hanem mély, komoly, felnőtt elhatározás. Tudja, hogy az út, amelyre lép, tele lesz bizonytalansággal. Tudja, hogy jövevényként előítéletekkel kell majd szembenéznie. Tudja, hogy Naomi mellett maradni nem könnyű, hiszen Naomi maga is megtört, kese-

rű, gyászoló asszony. És mégis: Ruth marad.

Ez a hűség nem érzelmi fellángolás, hanem hitből fakadó elszántság. Ruth nemcsak Naomihoz ragaszkodik – Istenhez is. Akihez eddig talán csak távolról, Naomi életén keresztül kapcsolódott, most azonban személyes döntést hoz: *„Istened az én Istenem.”*

III. RUTH MINT ŐSANYA – A SOKSZÍNŰ NŐI ERŐ KÉPE

Ruth egy sokszínű asszony... olyan, akár egy portré, mint egy festmény, amelyen több réteg, több árnyalat, több vonás egyszerre látható:

- **a moábita jövevény**, aki idegenként lép be Izráelbe;
- **az özvegy**, aki gyászol, mégis tovább indul;
- **a segítő**, aki nem hagyja magára Naomi-t;
- **az önmagát meghatározó nő**, aki tudja, ki ő és kihez tartozik;
- **a hívó**, aki Isten mellett dönt;
- **és Dávid ősanyja**, akinek hűsége végül a Messiás családfájába íródik.

Ruth alakja így válik ősanyává – nem vérségi alapon, hanem hit és hűség alapján. Ő az a nő, aki a kilátástalan helyzetben is képes meghatározni önmagát. Aki nem sodródik, hanem dönt. Aki nem a félelmeire hallgat, hanem a hitére.

IV. KETTEN AZ ÚTON – ISTEN GONDVISELÉSE A HÉTKÖZNAPI KAPCSOLATOKBAN

A történet végén ezt olvassuk: *„Együtt, ketten mentek tehát tovább.”* Ez a mondat gyönyörű lezárása a jelenetnek. Naomi, aki eddig egyedül hordozta a keserűségét, most társat kap. Isten nem hagyja magára. Nem csodával, nem angyallal, nem látomással segít rajta, hanem egy emberrel – a menyével. Egy fiatal özvegygel, aki mellette marad.

Isten sokszor cselekszik így: emberek keresztül ad erőt. Egy kézszó-

rításon, egy ölelésen, egy jó szón, egy hűséges jelenlétben keresztül. Sokszor éppen azokon keresztül, akik mellettünk vannak: édesanyákon, nagymamákon, testvéreken, barátokon, vagy éppen egy menyen keresztül.

Naomi és Ruth története arról szól, hogy Isten nem hagy magunkra, még akkor sem, amikor mi úgy érezzük, hogy minden összeomlott. A gondviselés sokszor csendes, alig észrevehető, de valóságos. Ruth hűsége Isten hűségének tükröje.

Ruth és Naomi történetében olyan szeretet bontakozik ki, amely túlmutat a rokoni köteléken, a szokásokon és a józan számításon. Ruth döntése – „Ahová te mégy, oda megyek...” – nem egyszerű érzelmi ragaszkodás, hanem mély, cselekvő szeretet. Olyan szeretet, amely vállalja a terhet, a bizonytalanságot, az áldozatot. Olyan szeretet, amely nem önmagát keresi, hanem a másik javát. Olyan szeretet, amely nem hátrál meg a nehézségek előtt, hanem kitart a végsőkig.

Ez a szeretet az, amelyet Pál apostol a szeretethimnuszban megfogalmaz. Amikor azt mondja: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos... mindent eltűr, mindent remél, mindent elvisel”, mintha csak Ruth portréját rajzolná meg. Ruth szeretete nem hangos, nem látványos, nem önmagát hirdeti, de erős, kitartó és áldozatkész. És éppen ez a szeretet az, amely Isten szeretetéből táplálkozik.

Ahogy Ruth hűsége Naomi mellett Isten gondviselésének eszköze lett, úgy a szeretethimnusz is arra tanít bennünket, hogy a szeretet nem érzés, hanem életforma. Nem pillanatnyi lelkesedés, hanem döntés. Nem önmagunkért, hanem a másikért. És ez a szeretet az, amely képes hordozni, gyógyítani, újrakezdeni – képes életet adni.

Van egy szép történet a szeretetről.

Egy falusi asszony minden héten fonott egy kosarat. A lánya egyszer megkérdezte:

– Miért fonod mindig újra? Hiszen a régi még jó!

Az anya így felelt:

– Azért, mert a kosár akkor marad erős, ha mindig új szálakat fűzök bele. Ha nem teszem, idővel meglazul, és szétesik. Tudod a szeretet is ilyen. Ha nem fűzünk bele új szálakat – türelmet, figyelmet, megbocsátást, időt –, akkor meglazul. De ha minden nap teszünk bele valamit, akkor megtart bennünket.

Ez a történet gyönyörűen illeszkedik Pál szavaihoz: „A szeretet soha el nem múlik.”

V. MIT TANULHATUNK RUTHTÓL ÉS NAOMITÓL?

1. Önállóságot és önazonosságot.

Ruth tudja, ki ő, és kihez tartozik. A mai világban, ahol sokszor külső elvárások határozzák meg az iden-

titást, Ruth példája felszabadító: merjünk önazonosak lenni.

2. Hűséget. Nem a hangos ígéretek, hanem a csendes kitartás teszi hi-telessé a szeretetet.

3. Bátorságot. Ruth az ismeretlenbe indul. A hit gyakran ilyen: nem látjuk előre az utat, mégis rálépünk.

4. Gondoskodást. Ruth úgy ragaszkodik Naomihoz, mintha saját édesanyja lenne. A szeretet nem vérségi kérdés, hanem döntés.

5. Hitből fakadó reménységet. A kilátástalan helyzetek sem választ-hatnak el bennünket Isten gondvi-selésétől.

VI. ANYÁK NAPJÁNAK ÜZENETE

Anyák napján ezért hálát adunk mind-azokért, akik életükkel, szeretetükkel, áldozatukkal ilyen példát mutatnak. Akik akkor is tovább mennek, amikor nehéz. Akik akkor is szeretnek, amikor fáradtak. Akik akkor is hordoznak, amikor maguk is terheket cipelnek.

Ők a mi köpeny nélküli hőseink.

Adjunk hálát értük! Köszönjük meg nekik mindazt, amit értünk és családjainkért vállalnak. És kérjük Istent, hogy erősítse meg őket, mert az ő szeretetükön keresztül sokszor az Ő szeretete válik láthatóvá. Ámen.

(Elhangzott 2026. május 3-án, az anyák napi istentiszteleten, Pomázon)

ORBÁN-BARTHA ESZTER LELKIPÁSZTOR

Anyák napi kézműves hittanóra

„Ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket...”
(Ézsaiás 66,13)

Olyan sokszor halljuk és mondjuk, hogy Isten szeret. Mégis nehéz elképzelni és felfogni azt a szeretetet, amivel a Teremtő fordul hozzánk. Az anyai szeretet a legmélyebb ezen a világon. Nem véletlen, hogy Ézsaiás könyvében is találkozunk azzal a képpel, ami az Isten gondoskodását az anyai gondoskodáshoz hasonlítja.

Anyák napjára készülve a hittanosokkal együtt úgy döntöttünk, hogy meglepjük az édesanyákat, és készítsünk valami kedves, egyszerű díszet.

A hittanóráink mindig jó hangulatban telnek, nem a szokványos „tanórák”, hiszen sokat játszunk, éneklünk és beszélgetünk.

Két iskolában vágtunk neki a díszek készítésének: a Pomázi Mátyás Király Általános Iskolában és a Szentendrei Barcsay Jenő Általános Iskola Csobánkai Tagintézményében, az alsó tagozaton.

Pedagógusként nincs is jobb élmény annál, amikor azt látjuk, hogy a diákok élvezettel készítenek valamit. Nagyon büszke vagyok a hittanosokra, akik nagy odafigyeléssel és lelkesen dolgoztak. Minden kis ajándék a maga módján különleges, hiszen nincs két egyforma. Minden dísznek saját stílusa van, de ami a legfontosabb: hogy ott van benne a készítőjének a szeretete. És ettől lesz igazán különleges! ■

Szentendrei Barcsay Jenő Általános Iskola
Csobánkai Tagintézménye, 2. osztály – Pötyi és Ricsi

Szentendrei Barcsay Jenő Általános Iskola
Csobánkai Tagintézménye, 4. osztály – Kata és Zita

Pomázi Mátyás Király
Általános Iskola,
3. osztály – Sári, Tünde és
Bella munkái

A csendes idő

A nap legfontosabb órája az Úr előtti csendes idő, ez a kulcsa a belső és külső életnek. Mondd meg nekem, hogy állsz a csendes időddel, és megmondom ki vagy és hogy vagy. Amilyen a csendes időd, olyan a napod, olyan az életed.

E lőször is legyünk tisztában valamivel. Azzal, hogy csak újonnan született hívő tud az Úrral valóságos értelemben csendes időt tartani. Csak aki Jézus Krisztusnál, a Megfeszítettnek nyugalma talált, csak az tud Jézus Krisztusnál, a Megdicsőültnek megpihenni. A meg nem tért ember fut Isten jelenléte elől, mert az Úr világossága felfedi bűneit és felébreszti lelkiismeretét. Számára Isten közelsége félelem, ijedtség és ítélet. Csak ha Jézus vére által megbocsátattak bűneid, akkor lehetsz közösségben a szent Istennel.

Jézus megment téged, Ő ezt meg tudja és meg akarja cselekedni. Aki csak akar, odajöhet az Ő világosságába, és az ígét személyesen önmagára értheti: „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (I.Ján. 1:7.) A hála, melyet az ajándékok legnagyobbikáért mondunk ki a Megváltónak, az első csendes idő, melyet a vele való igazi közösségben élünk át. Ez a pillanat olyan hatalmas, olyan szilárdan kapcsol oda Jézus Krisztushoz, hogy a csendes idő a legbenső szükségletünké válik.

Sok olyan hívő van mégis, aki a csendes idejét valamilyen okból elmulasztja, vagy nem jól használja ki. Sok hívőnek kell sürgősen rendezni a csendes idejét, ha az életét ismét örömmel és győzelemmel akarja megtölteni.

Az Írás egyik igéje hosszú évek óta, mint az Úrnak egészen személyes hívása szól hozzám minden reggel a csendes időben: „A Mester itt van és hív téged.” (Ján. 11:28.) A csendes időn keresztül Jézus Krisztus személyesen szólít meg minket. A csendes idő alatt nem „valamiről” van szó, hanem Jézusról. Jézus találkozni és beszélni akar velünk. Meg akarja ismertetni gondolatait és terveit. „A Mester itt van és hív téged” – kicsoda állhat ellent ennek a hívásnak? Kicsoda merné várakoztatni a Mestert?

Ura-e Jézus Krisztus az életednek? Vagy talán a „munka” bálványá vitatja el tőle az első helyet? Ha Jézus valóban az első, akkor a nap első órája az Ővé. Különleges áldás van abban, hogy korán keljünk fel. Amit korán reggel elmulasztunk, azt már egész napon át sem tehetjük jóvá.

Az Úr előtt határozd meg azt az időt, amelyet reggel neki adhatsz. Inkább rövid meghatározott idővel kezd el, de ahhoz feltétlenül ragaszkodj! Ez az idő majd igen rövidnek fog bizonyulni, és minden áldozatot megadsz érte, hogy meghosszabbítsad. Ne felejtse el, hogy aki a felkelés időpontjának megszállását az Úrra bízta, annak bele kell egyeznie abba, hogy a lefekvés ideje felett is Ő parancsoljon. A csendes idődet már előző este kell előkészítened.

A csendes idő ereje nem bennünk van, hanem Jézus Krisztusban, aki az Ő Szentlelke által megerősít. Jaj nekünk, ha „testi” energiában akarjuk keresni az Úrral való csendességet. Mi magunkból, a mi akaratunkból, a mi jó szándékunkból semmit sem tudunk cselekedni. A csendes idő a Szentlélek munkája.

Ha Jézus Krisztus az első, akivel találkozunk, akkor az Ő hatóereje vonzásába kerülhetünk, mint az iránytű, melyet a mágnes vonz. A csendes idő nem a mi erőfeszítésünk, hanem az Ő erőhatása. Jézus a beszélő, a cselekvő, az adományozó. A központ, melyhez hatását hozzákötötte: az Isten Igéje. Ezért a Biblia a kezdete és tartalma a csendes időnek. Aki imádkozva Isten Igéje hatásának teszi ki magát, az megtapasztalja annak élő erejét.

Jó Bibliánkat folytatólagosan olvasni a csendes idő alatt. Nem valamit a Bibliáról, hanem magát a Bibliát. Olvass egy rövid szakaszt háromszor-négyszer ezzel a kérdéssel: Mit jelent ez az ige ma nekem? Így lesz olyan hatása, mint az én Uram személyes, hozzám szóló ígéjének, és így már nem lesz nehéz, hogy imádságban válaszoljak neki. Ne jöjj mindjárt ezernyi bajoddal, hanem felelj az Ő szavára! Mikor imádkozol, térdelj le az Úr előtt! Ez nagyon személyessé és bensőségessé teszi az imádságot.

A csendes idő hatása örök élet. Jézus Krisztus elé tárja a belső lényünket és külső életünket. A bűn nyilvánvalóvá lesz, és elvettetik. Az új élet az élet forrásából fog táplálkozni. A Jézus Krisztussal való közösség tökéletes öröm és legyőzhetetlen erő. Megmutatja az életünket az Ő világosságában, hozzászokunk az Ő szavához, úgy, hogy vezetni tud minket. Az embereket az Ő szemével nézzük és az idő eseményeit az Ő trónusáról.

Amivé a csendes idő alatt leszünk szobácskánkban, azok leszünk az életben. A csendes idő az egész nap életcsírájává válik, és a munkahelyen, vagy a hivatalban, a konyhában, vagy a kórteremben a hétköznapiakat Jézus Krisztussal eltöltött csendes idővé teszi. Többé nem lesz ellentét a csendesség és a munka között, hanem Őbenne maradunk a nap nyugtalansága közepette is, az Ő csendességében. A csendes időnk Ura lesz munkánknak, és valóban belőle, tőle, érette lesz minden. ■

KISS ÁRPÁDNÉ

Megemlékezés Demeter József lelkipásztor halálának 50. évfordulóján

Gyülekezetünk közössége az április 19-i pomázi istentiszteleten emlékezett meg az 50 éve elhunyt nagytiszteletű DEMETER JÓZSEF lelkipásztorról. Előbb Nyilas Zoltán esperes úr emlékezett meg az igehirdetésében gyülekezeteink egykori lelkészéről, majd unokája, Demeter Bence köszöntötte a gyülekezetet és mondta el gondolatait az évforduló kapcsán szeretett nagyapjáról. Az istentiszteletet követően a gyülekezet a református temetőben, Demeter József családi sírjánál tartott megemlékezést esperes úr és Kiss Árpádné Erdélyi Piroska kántorunk szolgálataival. Ez utóbbi közlésével kívánunk most mi is tisztelettel adózni egykori lelkészünk szellemi és lelki öröksége előtt.

Demeter József 1910. április 28-án Mezőkeresztesen született. Édesapja református kántortanító volt. Gimnáziumi tanulmányait az egri cisztercita rend főgimnáziumában végezte, ahol 1928-ban érettségizett. Ebben az évben a Sárospataki Teológiára iratkozott be, majd másodévtől a Budapesti Teológián folytatta tanulmányait 1932-ig. 1932-33-ban külföldi tanulmányúton volt Edinburghban. Lelkesszé szentelése 1937-ben volt. Ebben az évben feleségül vette Szabó Júliát.

1937-től 44-ig Szigetmonostoron teljesített lelkészi szolgálatot, majd a gyülekezet meghívására Pomázra került 1944. június 25-én, ahol nyugdíjazásáig 1974. július 1-jéig szolgált.

1944. karácsony másodnapján érkeztek Pomázra az első orosz katonák. Mivel a Hősök tere volt a falu központja és a parókia volt a legnagyobb épület, ide kvártélyozták be magukat a tisztek. Az egész házat elfoglalták, a négy tagú családnak (már élt Levente és Miklós is) nagyon nyomorúságos körülmények között a pincében kellett élni. Ez így ment 1945. február közepéig.

A II. világháború utáni zűrzavaros időkben össze kellett gyűjteni a szétszóródott nyáját, gondozni a hadiözvegyeket, hadiárvákat, a megfélemlített lakosokat, gazdákat. A háborút követően a magyar kormány úgy döntött, hogy él a nagyhatalmak által

nyújtott lehetőséggel és kitelepíti a magyarországi németeket.

A Nemzeti Bizottságnak írt beadványa 1946. február 28-i ülésén hangzott el, melyben kéri és pontokba szedve indokolja, hogy miért marad hassanak, miért embertelen a kitelepítés. Sajnos a vonat március 12-én 1032 honfitársunkkal elindult. A távozó szerelvéynél Demeter József is megállt a búcsúzókat.

A háború után hitet kellett ébreszteni az emberekben a jobb élet reményében az Isten segítségével. Rendszeresen látogatta a gyülekezeti tagokat, újakat keresett fel és hívogatta őket a gyülekezeti alkalmakra. Budakalászon kezdetben magánházaknál, majd az állomás melletti kis épületben tartotta az istentiszteleteket.

A pomázi református egyház sem menekült meg a kommunista terrortól. Az 50-es években az istentiszteleteket látogatók között ott voltak az ÁVH emberei, akik éber figyelemmel hallgatták Jóska bácsi prédikációit, hogy leleplezhessék, amikor tiszteletes úr állam- és szovjetellenes politikai tartalmú beszéddel „lázítja” a gyülekezet tagjait. Nem egyszer erőszakkal hatoltak be a parókiaira feltépve a parkettát. Hiábavaló volt minden erőszak, megfigyelés, mert Krisztus katonája egyedül az Isten ígését hirdette minden aktuálpolitikai felhangot és lázítást mellőzve.

1956. október 23-án a fővárosban kezdetben békésen követelték a kommunista hatalom menesztését. Pomázon a forradalom fegyvertelenül, békés úton zajlott le. Megalakították a Nemzeti Bizottságot, melynek ülését Demeter József nyitotta meg. A forradalom alatt és után egyre többen hallgatták a vasárnapi istentiszteleteken az Úr ígését, vigaszt nyújtott a gyászolóknak. A gyülekezet tagjai megszervezték a környező települések iskoláiban a hittanórákat, hogy ne maradjanak el.

Egyre növekedett a gyülekezeti tagok száma, így Budakalászon a 60-as évek vége felé a jelenlegi templom területén egy kis templomot építettek.

Emlékszem, hogy 1968-ban a tavaszi szünetben mi konfirmandusok (24-en voltunk, ebből 8 kalászi) pu-

coltuk a bontott téglákat, mert volt, aki ezzel tudta támogatni a templom-építést. Közben Csobánkán is szervezte a reformátusokat és ott is létesítettek kis imaházat. A vasárnapi istentiszteleteket, azok időpontját jól össze kellett hangolni, mert öt helyen hirdette az igét: Pomáz, Csobánka, Budakalász, Szentistvántelep és este ismét Pomáz. Mindezeket gyalog, HÉV-vel vagy kerékpárral látta el. Hittanórákat négy iskolában tartott, a katechérákat is egyedül végezte.

Az asszonykört felesége Júlia néni vezette 1955-ben bekövetkezett haláláig. 1955-től a három gyereket egyedül nevelte. Jutka lánya ekkor még csak 10 éves volt.

1959-ben újra nősült. Györgyi néni tartotta a vasárnapi iskolai foglalkozásokat a gyerekeknek. 1965-ben Generális vizitáció volt Pomázon. Főtiszteletű Szamosközy István dunamelléki püspök végzett hivatalos püspöklátogatást. Jóska bácsi versikét írt nekünk: Patay Géza osztálytársam püspök urat, én pedig a feleségét köszönhettem a gyerekek nevében.

1969. április 2-án volt Pomázon az első ökumenikus istentisztelet. Ak-

kor ez nagyon nagy dolog volt. Az igét Demeter József hirdette a katolikus templomban, az orgonán fia, Demeter Miklós játszott.

1970-ben templomunk tornya a horganyzott lemez ruhát levetve, vörösréz burkolatba öltözött. A torony csúcsáról lekerült a bádogszillag is, a helyén nemesebb, rézből készített új

csillag ragyogott fel. A toronygombba betették az akkori gyülekezet lelkesének, kántorának, jegyzőjének, presbitereinek, harangozójának nevét.

1973-ban kezdődtek betegségeinek tünetei – gégerák. A hangja egyre fátyolosabb lett. Már csak három időpont szerepel naptárában. 9, 11 és a 14 órai pomázi, budakalászi, csobánkai istentiszteletek időpontjai. A hittanórákat még ő tartotta. A környező települések lelkészei sűrűn látogatták, és ha kellett helyettesítették. Bolyki János, Juhász Zsófia, Dr. Ecse-dy Aladár, Göbölös Lajos és utódja, Szűcs Ferenc.

1974-ben ment nyugdíjba. Pesthidegkútra költöztek, egy egyházi tulajdonú lakásba. Györgyi néni és gyermekei ápták, s rendszeresen látogatták gyülekezetei tagjai is. 1976. április 13-án visszaadta lelkét Teremtőjének, immár 50 esztendeje.

„Ama nemes harcot megharcoltam...”

Emlékét szeretettel és nagy tisztelettel őrizzük.

(Elhangzott 2026. április 19-én, a pomázi református temetőkertben tartott megemlékezésen) ■

HARANGINÉ CSUTA ANNA

A megtérésről

„Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek.” (ApCsel. 3:19.)

A Bibliában számos helyen olvassunk a megtérésről, az igehirdetések is erre ösztönöznek, mégis megtörténhet, hogy sokáig tart, mire jól megértjük és megéljük, mit is kíván tőlünk Istenünk.

Reggyakrabban a vallásos élet bizonyos elemeiről gondoljuk azt, hogy mi meg vagyunk térve. Betérünk, vagy beleszületünk egy felekezeti közösségbe. Esetleg vallásos nevelést kaptunk, és vannak ismereteink a Bibliából. Átéltünk csodás megmeneküléseket, hallgatjuk a tanításokat, gyakoroljuk a sákramentumokat, adakozunk, szolgálunk, talán többet is mint mások – mi kell még? Ha ezeket Istennek átadott szívvel tesszük, a vele való folyamatos szeretetkapcsolat alapján, ahol nem számít a külső elvárás, akkor minden rendben van.

Sajnos más gyökerei is lehetnek a vallásos életnek. Például a családi tradíciók, „keresztény társadalmakban” a magasabb társadalmi státusz, az erkölcsi alapelvekkel való egyetértés, vagy ha valami jót kap valaki az egyházi közösségen keresztül (anyagi támogatást, gyógyulást, zenei, közösségi élményeket), ez szintén kötődést hoz létre. Isten kérése viszont ez: *„Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!”* (Péld. 23:26.) Ez a **szívátadás** a gondolkodásunk megváltozásával jár, minden újjá lesz az életünkben. Lehet, hogy ugyanazokat a dolgokat tesszük (kívülről nézve), mint a megtérésünk előtt, viszont egészen más lelkülettel, egy új szívvel. Ha nem vallásos életvitelből térünk meg, abban az esetben kirívóan nagy a változás. Nemcsak elmaradnak a látványos bűnök (fokozatosan a kisebbek is), de felszabadulttá,

örömtelivé válik az élet. Hálás szívet kapunk cserébe az örökre lázadó szívünk helyett. Teljes üdvbizonyosságot nyerünk, ezért nem aggódunk, tudjuk, hogy senki sem ragadhat ki Jézus Krisztus kezéből. (Olyan sokat aggódik a hívő ember is, nem kellene, mert az hitetlenség. Megijedni szabad, ha baj van, de fel kell fedezni az Isten jelenlétét is, amely hamarosan békeséget ad.) Isten minden ígérete Jézus Krisztus megváltása alapján lesz a miénk, a megváltás pedig a megtéréssel lesz a mienk. Kegyelemből, *„nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék”* (Ef. 2:9.)

Hogyan is történik mindez? A megtérés egy **döntés**. Vagy van egy konkrét időpontja, vagy egy folyamatban jön létre. (Lelki születésnap.) Mindenképpen nekünk kell megcselekedni, az újjászülést pedig az Isten adja, az Ő kegyelmi ajándéka. A „megtérés” görög megfelelője a „metanoia”, a gondolkodás megváltozását, visszafordulást jelent. Úgy döntök, hogy hiszek a Biblia Istenének. (Más vallá-

sokkal, filozófiákkal szemben **csak** neki hiszek!) Ő a mindenható Teremtő, Ő tudja jól a dolgokat (még nálam is jobban), és ezentúl az Ő szemével nézek a világra, Őrá és magamra is. Teljesen megváltozik ezekről – köztük a magamról – alkotott véleményem, és minden átértékelődik. Addig én találtam hibákat a Bibliában, most a Biblia talál bennem. Megérttem, hogy a szentségnek azt a fokát, amit Isten megkíván, nem tudom elérni (pláne nem az eddigi múltammal), ezért bánkodom a bűneim miatt, és felismerem, hogy az igazságos Bíró ezek miatt halálra kell ítéljen. Viszont az Isten ugyanakkor Szeretet is! Kegyelemet készített minden embernek Jézus Krisztus kereszthalála által. Ez egy felkínált kegyelem, amit vissza is lehet utasítani, nem jár automatikusan minden embernek. A megtérésben ezt a kegyelmet elfogadjuk, és megköszönjük. Ez azt is jelenti, hogy őszintén törekszünk a bűneinket elhagyni. Minden felismert bűnt nevén nevezve meg kell tagadni, és ha lehetséges jóvá is kell tenni. A megtérés egyik pillére tehát az őszinte bűnbevallás. E nélkül nincs megtérés. Amikor ezt megteszünk, még alig van fogalmunk lelkünk valódi állapotáról, nincs rálátásunk a felszín alatti területre, de Isten nem akarja ránk zúdítni a teljes képet, mert nem tudnánk elviselni. Fokozatosan, lépésről lépésre mutat be minket önmagunknak. Ezért a megtérés a teljes életre kiterjedő folyamat is egyben. Ezt a szakaszt megszentelődésnek is hívjuk.

A megtérés másik kihagyhatatlan pillére a Szentlélek életünkbe hívása. Isten Lelke, aki szent, nem lakik társbérletben a bűneihez ragaszkodó emberi lelkünkkel. A lelkünknek van gazdája. Üres ház (tartósan) nem létezik. Ezért vagy az eredendően megromlott emberi (őemberi) természet uralkodik bennünk, vagy már átadtuk az uralmat a megváltó Istennek, Jézus Krisztusnak. Vizsgáljuk meg, hogy kié az uralom, jelképesen a trón, az életünkben! *„Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, sivár helyeken bolyong, nyugtot keres, de nem talál.*

Azt mondja hát: Visszatérek elhagyott házamba. Amikor odaér, üresen, kisöpörve, feldíszítve találja. Erre nyomban elsiet, s hoz magával hét más lelket, magánál is gonoszabbat. Bemennek, és ott laknak. Ennek az embernek a sorsa most rosszabb, mint előbb volt. Hasonló sors vár erre a gonosz nemzedékre is.” (Mt. 12:43-45.) Ez az ige azt tanítja, hogy az emberi próbálkozás a megjobbulásra, a szent életre Isten Szentlelke nélkül eredménytelen, sőt még nagyobb sötétséghez vezet. Hiába tartunk egyszer bűnbánatot (csinálunk nagytakarítást a lelkünkben), csak Isten maga képes legyőzni bennünk a bűn uralmát. Egyikünk se gondolja, hogy ez magunktól is menni fog.

A megtérés főbb lépései a következők:

- bűnbánat, amely belső akarati döntésre épül, és Isten szerinti megszorodás a bűn miatt,
- megalázkodás Isten előtt, amelyben a megtérő elismeri bűnösségét,
- Jézus Krisztus engesztelő áldoztának személyes elfogadása és az Ő nevének segítségül hívása,
- a bűnök őszinte, töredelmes szívű megvallása,
- a Szentlélek meghívása az életünkbe, és az irányítás átadása az életünk fölött,
- elszakadás a bűnös cselekedetektől és életmódtól, ezek elhagyása, és odaszánás Jézus Krisztus követésére.

Keresztyén körökben gyakran kínálnak egy imádságot, amely tartalmazza ezeket a lépéseket, amellyel a döntésünket szavakba önthetjük. Ez egy segítség azoknak, akik elhatározásra jutottak, de később is bármikor elmondhatjuk döntésünk megerősítésére, megvallásként, azzal a változtatással, hogy a Szentlélek szívünkbe költözését már nem óhajtjuk, hanem hálát adunk érte:

„Mennyei Atyám! Az Úr Jézus Krisztus nevében jövök eléd. Tudom, hogy szent, mindenható, örökké-

való Isten vagy, az egész világmindenségnek a teremtője. Engem is Te teremtettél, de nem törődtem a Te féltő szeretetteddel, ezért bűnös ember vagyok, és sokat vétkeztem ellened. A Te jogos ítéleted által kárhozatot érdelek, de Te megváltottál. Köszönöm, hogy Fiadban, Jézus Krisztusban meghaltál az én bűneimért is a kereszten, és feltámadtál a halálból, hogy megigazíts engem. Kérem azért, hogy nekem is bocsátsd meg a bűneimet. Elfogadlak Uramnak, Megváltómnak, Szabadítómnak, és átadom az életemet a Te kezébe. A Szentlelked által költözz az én szívembe is, légy az életem Ura, irányítója. Ámen.”

Nagyon fontos, hogy ezt az imádságot ne mágikus formulaként kezeljük, aminek elmondása automatikusan megadja az üdvösséget, „mert mindaz, ami nem hitből van, az bűn!” (Róm. 14:23/b.) Istent nem lehet átverni, nagyon jól ismeri a szívünket, hogy valóban megszággattuk-e, vagy nem. „Szívetekeket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjetekek meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és visszavonhatja még a veszedelmet!” (Jóel 2:13.) Az is fontos, hogy ennek az imádságnak számtalan formája létezik. Bármilyen dadogó szájjal vagy gondolatokkal mondjuk el Isten

előtt, Ő a szívünk indulatát nézi, és azt mondja, hogy: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el” (Jn. 6:37.) Hisszük tehát, hogy Ő meghallotta a mi őszinte imánkat, elfogadta azt, és ettől a perctől üdvösségünk van. (Mint mondtam, ez egy folyamatban is végbemehet.)

Az igazi megtérésnek gyümölcsei lesznek. Jakab azt mondja, hogy ha nincsenek megtérést igazoló cselekedeteink, akkor halott a hitünk. Ha találkoztunk az élő Istennel, az változást hoz. (A viszonylag jó emberek életében is.) A megtérés csak elindulás, nem célba érés, de már Isten térfelén masírozunk! Innentől „az élet Krisztus, a meghalás nyereség” (Fil. 1:21.)

Ha az életünk Krisztus, akkor vele élünk, vagyis naponta olvassuk/hallgatjuk az Ő szavát. Ha ezt nem tesszük, akkor hogyan tudna hatni az életünkre? Hogyan tudnánk követni, ha meg sem hallgatjuk? Jézus tanítványoknak hív el bennünket, aktív, bizonyoságtévő életre.

A megtérés következménye a megigazulás, ami azt jelenti, hogy Isten Jézus Krisztus igazságát a megtértek tulajdonítja, aki felszabadul a végső kárhoztató ítélet, a bűntudat érzése alól, és hiszi, hogy Jézus Krisztus által örök életet nyert.

A megtérést a házassági fogadalmhoz is lehet hasonlítani. Az addigi keresés és szimpátia ebben válik elköteleződéssé. Ekkor kizárunk mindenki mást az intim életünkből, és teljes önátadással és bizalommal belevetjük magunkat a házasságunk megismerésébe, szerető szolgálatába. Isten ezt érdemli. (És a házasságunk is.)

„Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! Ímé, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jel. 3: 19-20.)

Ámen.

ANDRÁSI JÁNOSNÉ MARIKA

A Psalmus kórus szolgálatai

Március 22.

Leányfalu Idősek Otthona

Hagyomány már, hogy kórusunk minden évben ellátogat Leányfalura, a Református Idősek Otthonába. Ebben az évben is nagy szeretettel fogadták kórusunkat, mint minden alkalommal.

Szénási Tamás, az otthon lelkipásztora köszöntötte a kórust. Elmondta, hogy mikor kihirdette az otthon lakóinak érkezésünket, többen egy rövid válasszal vették tudomásul, ami így hangzott: „Az jól!” Igen, mi is azt gondoljuk, hogy jó az, hogy évente ellátogatunk hozzájuk, és énekléssel is hirdetjük Isten dicsőségét.

A szolgálat előtt Nyilas Zoltán lelkipásztorunk igehirdetését hallgattuk meg. Örömről szólt, hogy többen velünk énekeltek a választott énekeket, és elég nagy számban jelentek meg, hogy részt vegyenek az istentiszteleten, és meghallgassák a kórus szolgálatát. Kórustársaink között is vannak, akiknek kedves ismerősei élnek időskorukban ebben a közösségben, és örömmel üdvözölték egymást.

Az eddig tanult énekekből válogattunk erre az alkalomra. Hét éneket választottunk:

– a 42. Zsoltár négyszólamú feldolgozása (Th. Béza);

– Szenczi Molnár Albert zsoltárköltő, egyházi író műve: „Mint a szép híves patakra”;

– a 8. Zsoltár szintén az ő feldolgozása: „Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk”;

– W.A. Mozart: „Tarts meg, Urunk, szent igédben”, genfi zsoltár-feldolgozás;

– Szenczi Molnár Albert fordítása: „Isten szíven megpihelve”;

– C.I. Fraisse: „Szívből köszönöm, Uram”, szöveg és dallam;

– „Ó, terjeszd ki, Jézusom, Oltalmazó szárnyad” – Berkesi Sándor műve volt az utolsó, mivel egy esti imádságot foglalt magába: „Te áldd meg éjszakánk”.

Április 5. – Csobánka

Következő szolgálatunk nem sokkal ezután, húsvét vasárnapján következett. A csobánkai gyülekezet fogadta a kórust. Ismert, hogy főként pomázi és csobánkai gyülekezeti tagokból tevődik össze a kórusunk. Budakalászi kórustagunk, Orbán János gyakran szolgál gitáros énekléssel közöttünk, amit mindig örömmel fogadunk mi is és hallgatóink is.

Az igehirdetés a húsvéti eseményeket foglalta össze Nyilas Zoltán esperes úr és lelkészársai segítségével. János 20: a tanítványok Jézus feltáma-

dása hallatán futva indultak a temetőbe, meggyőződni arról, hogy üres a sír. A futás a mindennapjainkban is szerepet játszik. Mi, mai emberek is gyakran futunk a teendőink után. A tanítványok, amint látták az üres sírt, még mindig kételkedtek. Péter és János mentek elsőnek a sírhoz, János ért oda hamarabb. Láta, hogy a golyók ott voltak, de Jézus nem. Tehát az üres sír volt számukra a bizonyíték, hogy valóban feltámadt.

Csobánkán húsvéti énekeket választottunk a feltámadás tiszteletére.

– „Szívből köszönöm, Uram” – Bartholomeus Helder (Máthé János fordítása), valamint

– a 297. dicséret – M. Suther dallama (Szabó J. fordítása): „Tarts meg, Urunk, szent igédben”.

Az istentisztelet úrvacsorai közösséggel kapcsolódott egybe, majd a hívek a húsvéti áldással búcsúztak egymástól, áldás, békességet kívánva.

Szívünk megtelve örömmel, hogy valóban feltámadt az Úr Jézus Krisztus, otthon a családi körben is imádkoztunk hálaadással. ■

A református túrakör kirándulásai

Túrakörünk május 23-án a csobánkai Hosszú-hegyre kirándult

20 éves presbiteri szolgálat

Az Északpesti Református Egyházmegye 2026. május 11-én az érdi református templomban tartott közgyűlésén köszöntötték DR. NAGY ISTVÁN PÉTER pomázi presbiter testvérünket, a pomázi gyülekezet pénztárgondnokát, húsz éves presbiteri szolgálata alkalmából. Az emléklapot Nyilas Zoltán esperes és dr. P. Tóth Zoltán egyházmegyei főgondnok adták át.

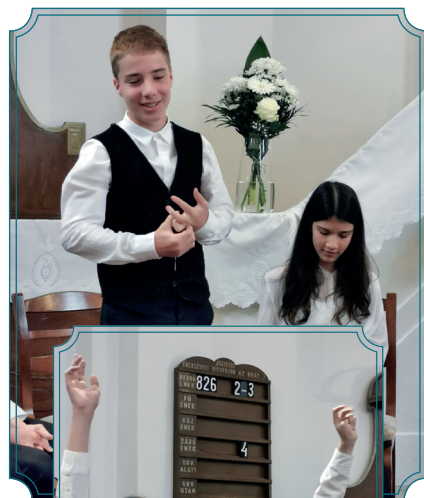
Uram, a csendre vágyom én

Uram, a csendre vágyom én!
Csendre, a lelkem legmélyén!
Mit sem kérdeni, vagy mondani,
csak színed elé borulni,
lényedbe belemerülni, s
Téged csendben imádni!
Uram, a csendre vágyom én,
add meg a lelkem legmélyén.

(Mézcsépppek)

Konfirmációi vizsga

2026. május 16.

A képen láthatók balról jobbra:

Erdei Mór András, Nyilas Zoltán lelkipásztor, esperes, Drobilits Áron, Pongó Levente Benjámin, Érfalvy Kristóf, Schmidt Bendegúz, Tóth Regő Botond, Orbán-Bartha Eszter beosztott lelkipásztor, Schmidt Benjámin, Filep Koppány, Vince-Bobák Zente, Blaskó Bertalan Mihály, Fónagy Júlia, Tóth-Katona Borbála, Löbmann Panka, Ranga Boróka, Orbán-Bartha Máté segédlelkész, Szabó Aliz

ÁCIÓ 2026

KONFIRMÁCIÓ

Konfirmációi fogadalomtétel
2026. május 17.

A próbáltatás tüze

(I. Péter 4:12-17.)

A 12. vers ezt mondja: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, mely próbáltatás végett támadt közöttetek, mintha valami idegen (Rev. szöveg szerint: rémületes, Modersohn fordítása szerint: különös) dolog történének veletek.”

Az apostol itt a Jézusért való szenvedésről beszél. Ezt nevezi tűznek. Ezzel a szenvedéseknek fájdalmas voltát jelöli meg egyfelől, mert azok úgy tudnak égetni, mint a tűz. De másrészt azért is használja ezt a kifejezést, mert az arany is tűz által tisztul meg és tűzben finomítódik. Ezt már az 1. fejezet 7. versében is a hit képe gyanánt jelölte meg, mely éppen a nyomorúságban van próbára téve, és általa erősödik és acélosodik meg.

Így tehát egyúttal fontos tanítást kapunk itt a szenvedések jelentőségéről: A próbáltatás tüzeiben beolvad a salak és megtisztul a hit.

„Mely megpróbáltatás végett támadt...” Tudniillik Istentől, aki meg akar minket vizsgálni és meg akarja erősíteni gyenge hitünket.

Ez nem valami „idegen dolog”, hanem hozzátartozik Jézus követéséhez. Kezdetből fogva megmondta Jézus az Ő tanítványainak, hogy Jézus követéséhez hozzátartozik a mártíromság.

13. vers: „Sőt örüljete, amennyiben részetek van Krisztus szenvedéseiben, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor vigadozva örvendezhessetek.”

A „Krisztussal” való szenvedés összeköti minket Ővele, hasonlókká tesz bennünket Őhöz. Ezért örvendezésre való ok az, ha mi arra méltókká tétetünk, hogy valamit szenvednünk kell Őerte. Az Úr Jézus ismételt elmondta az Ő tanítványainak, hogy boldogság az Ő nevéért való szenvedés.

„Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben.” Bizonyára Jézusnak eme kijelentésére gondol itt az apostol. Akik itt Jézussal együtt szenvedtek, egykor majd „felmagasztaltatnak”; elnyerik „az életnek koronáját”, ha a hűséget megőrzik mindhalálig.

14. vers: „Boldogok vagytok, ha szidalommal illetnek titeket a Krisztus nevéért, mert mind a dicsőségnek, mind az Istennek Lelke tirajtatok megnyugozzik, amit amazok ugyan káromolnak, de ti dicsőítete azt.”

Itt Péter a Hegyi beszédből vesz elő egy igét: „Boldogok vagytok, ha az én nevemért az emberek szidalmaznak és háborgatnak titeket.” Csak igazán ok nélkül legyen ez a háborgatás! Mert ha az ellenfélnek semmi okot sem adtok a szidalmazásra, akkor ne féljete, mert az Istennek Lelke veletek van. A Szentlélek itt a dicsőség Lelkének van nevezve, mert az Isten dicsőségéről tesz bizonyosságot, és a hívőknek már e földön dicsőséget ígér a szenvedésben. Nekik ezáltal már részük van a jövő dicsőségben, hitben és reménységben. Ezért Isten gyermekeinek szívében a próbáltatásban és háborgásban is mély békesség honol.

15. vers: „Senki azért ti közületek úgy ne szenvedjen, mint gyilkos, vagy lopó, vagy gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó.”

Természetesen mindarra nézve, amit Péter itt mond, előfeltétel az, hogy ne legyen a szenvedés saját magunktól méltán kiérdemelt bűnhődés. Ha valaki okot adott a büntető eljárásra, arra nézve természetesen nem érvényes az, amit Péter itt a Jézusért való szenvedésről és ennek boldogságáról mondott.

16. vers: „Ha pedig úgy szenved, mint keresztyén, ne szégyellje, sőt inkább dicsőítse az Istent ezért.”

Itt még egyszer aláhúzza Péter apostol azt az igazságot, amit már előbb kifejtett. E szavak: „mint keresztyén”, ugyanazt jelentik, mint „Krisztusért”. Ha Krisztusért kell szenvednünk a bizonyosságunkért, a hitünkért, akkor nem kell szégyenkeznünk. Akkor dicsőítsük Istent rettenthetetlen bátorságunkkal,

vidám szívünkkel. Ezáltal dicsőítete az Úr. Nem pedig azért, hogy az ilyen próbáltatásokban lehorgasztjuk a fejünket, „mintha valami idegen dolog esett volna rajtunk”. Nem. Csak olyan valami történik velünk, amire szükségünk van.

17. vers: „Mert ideje, hogy az ítélet elkezdessék az Istennek házán: ha pedig mi rajtunk kezdődik először, mint lészen azoknak végek, akik nem engednek az Isten evangéliumának?”

Isten háza az Isten gyülekezete, mint Pál is nevezi a gyülekezetet Isten hajlékának. Minden okunk megvan arra, hogy mint Isten gyülekezete meghajoljunk Isten ítélete előtt a

jelenvaló időkben éppúgy, mint ahogyan az akkori idők keresztyénjei is szükségét érezték ennek az alázatos meghajlásnak. Ha manapság oly sokat szidalmaznak és káromolják a keresztyénséget, akkor hajtsuk le fejünket alázattal, és valljuk meg, hogy adtunk erre okot és alapot. Nem voltunk a föld sója, sem a világ világossága, amiknek lennünk kellett volna. Ezért van most az ítéletidő Isten háza felett. Ne akarjunk hát kevélyen a keresztyénség ellenfelei fölé kerekedni, hanem alázatosan mellünket kell verni, és ezt kérdezni az Úrtól: „*Én vagyok-e az, Uram?*”

Ha az Úr afelől a szeretet felől kérdez meg minket, amelyről az embereknek minket fel kellene ismerni, mint Krisztus tanítványait, megállhatunk-e Őelőtte? És ha megkérdez minket a Lélek ama gyümölcsei felől, melyek a Galata 5:22-ben vannak leírva, fel tudjuk-e mutatni azokat? Mily sok hiányosság van itt! Ezért van itt az ideje annak, hogy az ítélet elkezdődjék az Istennek házán, és hogy az Isten ítélete nyilvánvalóvá legyen a gyülekezet lagymatagsága és restsége miatt.

Ha pedig Isten ítéletet tart már a saját gyülekezete felett is, mely nem maradt meg az első szeretetben, mely nem őrizte meg Vele szemben a teljes hűséget, hát akkor mi lesz azokkal, akik nem engedtek az evangéliumnak? Micsoda ítéletek szakadnak ak-

kor a hitetlenekre? János Jelenései beszélnék erről, minő ítéletek következnek az utolsó időkben az elvetemedett és antikrisztusivá lett világra.

18. vers: „*És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös?*”

Isten szigorúan veszi ezt. Ha már a hívőt ítéletre hívja, mennyivel inkább megcselekszi ezt a hitetlenekkel!

19. vers: „*Annakokáért, akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják néki lelkeket, mint hű Teremtőnek, jót cselekedvén.*”

Ezzel befejezi az apostol a Jézusért való szenvedés felett való magyarázatait. Még egyszer figyelmeztet: Ha Istenért kell szenvednetek, akkor gondoljátok meg, hogy szenvedéseitek által az Úr dicsőíttetik, akkor ajánljátok Istennek lelketeket, hogy Ő adjon nektek erőt és kegyelmet, hogy Őt dicsőíthessétek jó cselekedetekben, tiszta, szent életben. Ezen a jócselekedeten az apostol bizonyára azt érti, hogy mi a Jézus beszéde és példája szerint azt a gonoszt, amit velünk el lenségeink cselekszenek, ne vegyük rossz néven, se haragot ne tartsunk ellenük, hanem inkább imádkozunk értük, amint Jézus cselekedett: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.*” Így ajánlotta István vértanú haldoklása közben lelkét az Úrnak, és Isten adott néki kegyelmet ahhoz a jócselekedet-hez, hogy így imádkozzék: „*Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt!*” – és azután

meg így: „*Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!*”

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből) ■

Pilinszky János PANASZ

Elevenen a csillagok alá,
az éjszakák sarában eltemetve,
hallod a némaságot?
Mintha egy égbolt madár közeledne.

Így hívogatlak szóval:
az örök hallgatásból,
idegen egeid alól
valaha is kiácsol?

Eljut hozzád a panaszmom?
Hiába ostromollak?
Köröskörül a félelem
zátonyai ragyognak.

Számíthatok rád Istenem?
Úgy vágyom közeledre,
dideregve csak hevesebb
a szerelmek szerelme!

Temess a karjaid közé,
ne adj oda a fagynak,
ha elfogy is a levegőm,
hívásom sose lankad.

Légy reszketésem öröme,
mint lombjai a fának:
adj nevet, gyönyörű nevet,
párnát a pusztulásnak.

Krisztus és a buborékok

BOLYKI LÁSZLÓ igehirdetése a parlamenti választás napján

Voltatok már szavazni? Tegye föl a kezét, aki már volt. Én is voltam. Aki még nem volt, majd menjen. Négy évvel ezelőtt, pontosan ugyanígy, a szavazás napján nekem jutott a feladat, hogy ideálljak, és most is. A Szentírásban az a jó, hogy nincs az életnek olyan területe, amire ne adna iránymutatást. Úgyhogy bele fogunk menni jó erősen ebbe a témába, és ehhez a 133. Zsoltárt fogom énekelni. Na jó, nem énekelni... Nemrég jöttem haza Kínából, és egy kicsit még átállásban vagyok, úgyhogy az éneklést kihagyom. Ezen a helyen nincs mandátumom az éneklésre, de elolvasom. Egyébként a zsidók valóban éneklük a zsoltárokat, úgyhogy az lenne az igazi.

„Zarándokének. Dávidé.

Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!

Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára.

Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére.

Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.”

Ez egy nagyon szép zsoltár, nagyon erős zarándokének, ami valami olyasmit jelent, hogy ének a felmenetelre. Ez két dimenzióban jelent meg a zsidók között.

Az egyik, hogy évente háromszor minden zsidónak föl kellett menni Jeruzsálembe. Ez a zarándok-értelmezés. Három ünnep volt, amikor mindenki felment Jeruzsálembe, ami valóban egy magas hegyen volt, útközben pedig ezt és a többi grádics-éneket, felmeneteli éneket énekeltek.

A másik: a grádicsok. A jeruzsálemi templomnak 15 lépcsőfoka volt, ezért 15 grádics-zsoltárt énekeltek.

Elgondolkodtam ezen. Nekem is volt gyerekkoromban ilyen felmenetelem a tesóimmal együtt. Ugyanis a vasárnapok úgy néztek ki, hogy elzarándokoltunk a gyülekezetbe. Először fel a Jókai utcán, aztán le, és eljöttünk a gyülekezetbe. Ez volt délelőtt. Utána hazamentünk, ebéd, és fél

háromra jönni kellett, mert Misi bácsi már várt minket a gyerekórára. Amikor annak vége volt, mentünk vissza. Utána a szüleink jöttek hat órára a gyülekezeti alkalomra. Mikor vége volt a gyerekórának, mentünk haza. Öt fiú, öt Bolyki. A Jókai utcán rendre összevesztünk valamin. Mindig volt egy kedves kis egymással törődés, ami sokszor azzal ért véget, hogy

Misi bácsi kisétált, és mutatta, hogy lát minket. Akkor gyorsan kisimultak a kedélyek. Mindenesetre nehéz volt egységben lennünk így öten, de ez a testvéreim hibája teljes egészében. 😊

Valahogy ilyen a zarándoklat. Mi magyarok ezt megérthetjük, ebben szerintem a magyarok meg a zsidók nagyon hasonlóak. Közösek a közmondások: Ahol három magyar van, ott négy vélemény.

Egy haszid barátomtól hallottam azt a viccet, hogy hajótörést szenved két zsidó, és egy lakatlan szigeten vannak. Amikor húsz év után rájuk talál egy hajóskapitány, akkor azt látják, hogy három zsinagóga van a szigeten. Kérdezik, hogy miért? Hát nagyon egyszerű. Egyet építettem magamnak, én odajárok, egyet a barátom, ő odajár, egyet meg közösen, azért, hogy abba soha senki be ne tegye a lábát. Ez ránk, magyarokra is nagyon vonatkozik. A grádicsok, a felmenetel, a zarándoklat éneke azért kell, mert a

zarándokok ilyenek. Együtt megyünk egy úton, de nem vagyunk egyek. Mégis, a zarándokok egysége nem abban van, hogy mindenben egyetértenek, hanem hogy egy irányba tartanak. Ez teszi őket eggyé. Mi öten is valahogy mindig hazaértünk, és a zarándokok is eljutottak Jeruzsálembe.

Emlékeztek, amikor József az 1Mózes 45,24-ben útnak eresztí a testvéreit? Ez az útavaló: „Ne civakodjatok az úton!” Ez a realitás. Azt hiszem, ez nagyon aktuális most számunkra. Említettem, egy elég hosszú turnén voltam (az igehirdető a Budapesti Fesztiválzenekar brácsaművésze – a szerk.). Azt hittem, el fogok tudni távolodni attól a feszültségtől, ami kialakult a társadalomban, bár lehetne inkább hisztériának vagy neurózisnak nevezni. Szóval egy rövid európai rész után Kínában voltunk és Tajvanon. Körülbelül 9000 km-re innen ugyanaz a feszültség ömlött az internet mindenféle bugyraiból. Már azon voltam, hogy ki sem nyitom a számítógémem, nem nézek rá a telefonomra, annyira lestrapált. Hírek, közösségi média, podcastek, facebook, kommentek – iszonyú nyomasztó volt. De a legnagyobb az volt, hogy ebben a keresztyének szintén részt vettek.

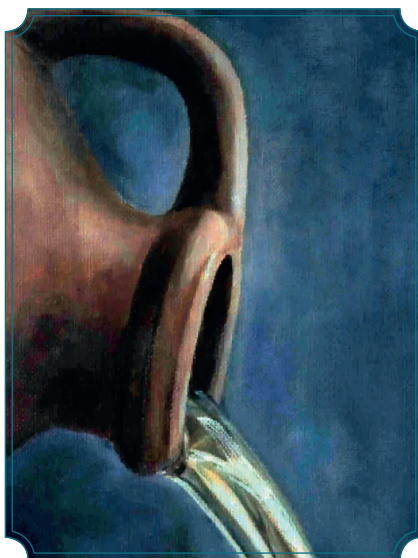
Lelkészek, megmondó emberek posztokban, kommentekben, egymással veszekedve, civakodva, hergelve, vádaskodva, ellenőrizetlen híreket, pletykákat terjesztve, kész tényként fröcsögve.

Tegyük ide, hogy teljesen normális az, hogy részt veszünk a közélet dolgaiban, akár politikai ügyekben is. Normális dolog megnyilvánulni, vitázni. Normális, ha véleményem van, és az is normális, ha nem ugyanaz, mint a másiké. Az is normális, ha erről tudunk vitatkozni is, érveket ütköztetni. Ami nem normális: érvelés helyett acsarkodni, gúnyolódni, röhögő fejcskézni, barátságokat, családokat tönkretenni, szétválasztani, gyülekezeteknek szétszakadni politikai szekértáborok mentén. Iszonyatos felelősség. Nem az nyomasztott elsősorban, hogy ki fogja megnyerni a választásokat, hanem hogy végül ennyi szennyes indulat szétfrocskölése után mi lesz a gyülekezetekkel és a lelkünkkel. Az evangélium szempontjából nem az a fő kérdés, hogy ki alakít kormányt 2026-ban, hanem az, hogy miközben ez megtörténik, mi történik a szívünkkel és ezen keresztül Krisztus egyházával. A hatalom ugyanis Isten kezében van. De a szenny meg a szíveinkben van, és ott is marad, ha nem tisztítjuk meg.

Nézzük, mi veszi el ezt az egységet, ami a 133. Zsoltárban alapkövetelmény ahhoz, hogy Isten áldást és életet adjon egy közösségre. Azt mondja: „Csak oda küld az Úr áldást és életet”, ahol egységben vannak a testvérek. Amit most elmondok, az nem magyar jelenség. Az egész világon így van, úgy mondom inkább, hogy a nyugati féltekén. Amerikában húsz éve még simán együtt grilleztek demokrata és republikánus szavazók. Ez megváltozott. Mára majdnem polgárháborús szintre jutott az a feszültség, ami megosztja a társadalmat. Ez itthon is kezd érződni. Mindig így volt: egy kis késéssel követjük a nemzetközi trendeket.

A rendszerváltás előtt az, hogy keresztyének vagyunk, egy identitásképző dolog volt. Összetartoztunk. A rendszerváltás után megváltoztak

a dolgok. Kialakult egy olyan társadalmi feszültség, ami megosztja a társadalmat. Hogyan? Régebben volt egy valóság, és azon belül voltak vélemények és viták. Mi történt mára? Több valóság van. Nem egy valóság és azon belül viták, hanem több valóság. Hogy lehet ez? A valóság egy univerzum, nem? Igen. Úgy, hogy létrejöttek a buborékok. A buborékok kis valóság-univerzumok. Gömb alakúak. Voltatok már buborékban? Vannak strandok, ahol fölfújnak ilyen labdákat, és akkor abban benne vagy. De talán gondoljunk most egy karácsonyfa gömb alakú díszére. Szépen ragyognak a gyertyák, ott az üveggömb. És mit csinál egy ilyen gömb? Látnod rajta, hogy az ablak hatalmas – fölnagyítja –, az ajtót meg picire zsugorítja, szinte nem is látnod. A gömb ilyen. A buborék

így torzítja a valóságot. Van, amit iszonyatosan fölnagyít, van, amit szinte teljesen eltüntet.

Az történt, hogy különálló valóság-buborékok jöttek létre, amelyek között nincs átjárás. Nem tudsz benne érvelni. Ha valamelyikbe beköltözött valaki, akkor ott valami föl van nagyítva, valamit nem is lát, és van egy másik buborék, amiben fordítva vannak fölnagyítva meg összezsugorítva a dolgok. Úgy költözünk be a buborékokba, hogy észre se vesszük.

Általában ezt algoritmusok szabályozzák. Rád van állítva az algo-

ritmus. Pontosan ismeri a keresési előzményeidet, és azokat a dolgokat fogja eléd tenni, amiket fel akar nagyítani. Végül azt fogod érezni, hogy ez a valóság, és magunk költözünk be a buborékunkba. Innentől – és itt válik élet-halál kérdéssé a keresztyénség számára – nem vélemények vannak, hanem identitások. Nem ezt vagy azt gondolod, hanem ilyen vagy, vagy olyan vagy. Avagy bárki meggyőződött valaha bárkit egy facebookos politikai vitában bármiről is? Soha. Senki, senkit. Miért? Mert identitások ütköznek, nem vélemények.

Mi a baj ezzel? Az, hogy az identitásokat a szekértábor logika alapján egyfajta törzsi gyűlölet választja el egymástól. Kialakulnak jobbos meg balos gyülekezetek. Kialakulnak buboréklakó prédikátor-vélemények, identitások. Jézusra hivatkoznak, értékekre, de igazából pártpropagandát nyomnak.

Honnan lehet észrevenni, hogy keresztyének, akik mintegy prófétaként mondanak ítéletet, valójában buboréklakók? Onnan, hogy mindig egy irányba ütnek. A próféta nem oldalt választ, hanem értékeket. A próféta nem buboréklakó, és a látását nem torzítják a szekértáborok indulatai. Kiáll a király mellett, de ha kell, keményen megfeddi őt. Akkor próféta. Ha nem, akkor pártpropagandista.

Ezzel szemben mi a helyzet a keresztyénségben? Először is nincsenek buborékok. Egyetlen valóság van, és az Jézus Krisztus. Ő azt mondta: „Én vagyok az igazság”. Én vagyok a valóság. Nincsenek szekértáborok. A legnagyobb kincsünk az identitásunk, hogy Isten gyermekei vagyunk. Nincs több identitás. Egy egység van. Miért imádkozott Jézus a főpapi imában? Hogy egyek legyenek. Akik ezt az egységet bármilyen okból megbontják, súlyos bűnt követnek el. Szembe-mennek Jézussal. Ő azért imádkozott, hogy egyek legyünk.

Akkor, amikor a Biblia íródott, ugyanaz volt a helyzet, mint ma. Csak nem így hívták még, meg nem voltak algoritmusok. De emlékeztek, azt mondja: ők és mi. A legerősebb identi-

tás-probléma. Sokkal erősebb volt az, hogy valaki zsidó vagy pogány, mint-hogy fideszes vagy tisztás. Ugyanis ennek évezredes történelme volt. Megíratott, hogy csak az lehet Isten népének a tagja, akit a nyolcadik napon körülmetéltek. Ha ez nem történt meg, akkor később meg kellett tegye. Nem fogyaszt disznóhúst, és tartja a szombatot. Akkor előálltak testvérek, akik azt mondták, hogy de ez nem kell. Iszonyatos balhé volt ebből. Hatalmas küzdelem volt, hogy ez a két tábor egyben maradjon, és ne menjen szét, ne oszródjon szét. Pál sokat beszélt erről: Krisztusban már nincs zsidó és pogány – ezek az identitások. Ha Krisztusban vagy, az az identitásod, hogy Krisztusé vagy. Ezt nem előzheti meg egy másik identitás. Lehetünk zsidók vagy pogányok, de hogyha Krisztusban vagyunk, akkor ez az egyetlen valóság, és nem vagyunk buboréklakók.

Figyeljétek meg, hogy alakul ki a megosztottság és mibe kerül.

Az első – most így mondom mai szóval – a narratívák harca. Értelmezési keretek. Ugyanis a buborékban nem tények vannak, hanem narratívák. A tizenkét kém visszajön. Mindenki ugyanazt látta, és mégsem mindenki ugyanazt mondja. Sőt tízen mondanak valamit, ketten homlokegyenest mást. Ugyanaz a valóság, de teljesen más a narratíva. Ketten azt mondják: Bementünk, megnéztük, hát, elég gáz, ami itt van. Itt nagyon nagy harcosok vannak, nem sok esélyünk van. De mivel Isten azt mondta, hogy menjünk, mehetünk, győzni fogunk. Tízen meg azt mondták: Gyerekek, ide be ne tegyük a lábunkat, mert ez nagyon nagy gáz. Nekünk semmi esélyünk nincs. Egy valóság, két elbeszélés. Mindegyikben volt igazság, csak az egyik Isten ígéje mellett volt. Mi történt? Megosztotta a népet. Mibe került ez? Negyven évbe. Negyven év pusztai

vándorlásba, mert a kémek megosztottak voltak, és ez a megosztottság végigcsorgott az egész népen.

Az egység is végigcsorog, tudtátok? Azért mondja az ige, hogy olyan, mint amikor az olaj lecsorog Áron fejéről a szakállára. Lecsorog, mindent átjár. Ha a fej megosztott, az egész nép megosztott lesz, és annak nagy ára lesz, amit ki kell fizetni. Ha a gyülekezet vezetése megosztott, az egész gyülekezet megosztott lesz. De ha a gyülekezet vezetése egységes, az lecsorog, és a gyülekezet áldott lesz és élete lesz.

Mi volt itt a motiváció? Félelem, kishitűség, gyávaság. Ez volt a gyökere a megosztottságnak. Mi lett volna a megoldás? Isten ígéje mellett maradni. Nem azon veszekedni, hogy stratégiailag, katonailag, hadászatiilag kinek van igaza. Isten ígéje mellett kellett volna maradni, mert Isten azt mondta, hogy menjetek.

Második: Absolon, Dávid fia. Elhatározza, hogy ő lesz a király. És mit csinál? Kimegy a kapuhoz, és elkezd magyarázni, hogy nem rossz az öreg, de én sokkal jobb lennék. Ott van az ágaskodó ambíció: Én akarok lenni a király! Ez az ego, ez a lázadó szellem. Ne feledjük, ez nem demokrácia volt. Mert ha politikusok maguk mellé próbálnak állítani szavazókat, az normális. Ez a dolguk. Itt viszont Isten jelölte ki, hogy ki a király. Amit Absolon csinált, súlyos bűn volt. Mi lett belőle? Szétszakadt az ország, és véres polgárháború következett. Iszonyatos ára volt. Mi kellett hozzá? Féligazságo-

kat terjeszteni és érzelmeket gerjeszteni. Itt ez volt az érzelmi motiváció.

Végül: Roboám. Egy generációs probléma. Ez nagyon modern. Salamon után jön a fia, Roboám, és az a kérdés, hogy milyen adórendszer legyen. Azt mondják a tanácsadók, hogy nyugi, csak óvatosan. Állítsd magad mellé a népet, ne rúgd rájuk rögtön a kaput! A fiatalok meg azt mondják: Ugyan már! Csak keményen! Nagyon bölcstelenül cselekszenek. S mi lesz? A következmény:

Izrael szétszakadása. Mennyire bizonyítja a 133. Zsoltár igazát! Ha nincs egység, annak nagy ára van. Ezért nekünk az egyik legnagyobb kincsünk: a gyülekezet egysége.

Amikor az egész ország szétszakad, akkor nekünk hangsúlyosan kell figyelnünk. Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk, hogy már a gyülekezet alakulásakor kialakult egy ilyen probléma: hogy legyen a zsidó és a hellén háttérű özvegyasszonyok szolgálata. És mi volt a megoldás? Azt mondták az apostolok, hogy nem helyes, hogyha elhanyagoljuk az ígét meg a könyörgést. Szépen megoldották, de úgy, hogy nehogy az ige kisebb legyen a gyülekezetben. Ez megoldás lett volna Absolonnál, Roboámnál, és megoldás lett volna akkor is, amikor a zsidók lázadoztak. Maradni az ígénél, maradni a könyörgésnél. Isten népének ez a kincse ugyanis. Az a megoldás, hogy amikor jön az erős sodrás, akkor elindul egy másik sodrás. Én gyerekkoromban sokszor olvastam a Winnetou-t. Van benne egy rész a prérítűzekekről. A prérítűz nagyon veszélyes volt, mert gyorsan terjedt, és pusztító következményekkel járt. *Karl May* leírja, hogyan kell a prérítűz terjedését megakadályozni. Úgy, hogy elmentüztet gyújtasz. Jön a tűz, és te is tüzet gyújtasz. Így kell megakadályozni.

Hogy kell megakadályozni azt a folyamatot, ami akár a képernyőről, akár különböző közösségekből, akár

a média bármely felületéről jön, és érzed, amit én is éreztem, hogy nem tudok a Föld másik végére olyan megszire menni, hogy ne pusztítaná a lelkemet. Úgy, hogy egy ellensodrás indul a lelkemben. Ezékiel könyvében olvassuk, amikor a szentélyből egy kis forrás fakad, és az egyre nagyobb és nagyobb lesz. Először csak bokáig ér, aztán térdig, derékig, majd nyakig, végül mindenhol élet lesz. A gyűlölet áradása ennek az ördögi kifordítása. A próféta látomásában a szentélyből fakad ez a forrás, amely egyre csak árad és egyre nagyobb lesz. Ennek a megfordításában az van, hogy politikai marketingesek elméjéből ki pattannak különböző dolgok, tovább csordogál a médiában, szétfröccsen a közösségi médiában, végül beköltözik a lelkedbe, és ami addig édes volt, az keserű lesz. Ami addig egyben volt, az szétválik.

Mit mond Pál a Galata 3,28-ban? „Krisztusban nincs többé zsidó vagy görög. Mert akik Krisztusban keresztek meg, Krisztust öltöztették fel. Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” Mennyire komolyan vette a 133. Zsoltárt Pál apostol! Kolossé 3,10-11: „És felöltöztették az új embert, aki teremtettségének képmására állandóan megújul és egyre jobban, hogy egyre jobban megismerje őt. Itt már nincs többé görög és zsidó körülméletlenség és körülméletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindegyikben Krisztus.”

Ez a probléma tehát ugyanúgy ott volt az első gyülekezetben. Egy keresztyén ember nem lehet politikai identitások foglya, mert az identitása Jézus Krisztusban van. Amikor egy keresztyén emberben ez a belső identitás felülírja a krisztusi identitást, akkor

nem politizál, hanem bálványt imád. Ez keményen hangzik, de így van. Ugyanis Krisztus elé helyeződik valami. Amikor egy keresztyén ex katedra kijelenti, hogy egy keresztyén csak erre vagy csak arra szavazhat, az fölé a bálványimádással, ugyanis a politikai identitást fölé helyezi a krisztusi egységnek. És akkor ne csodálkozzon, hogyha a gyülekezet egy része távozik, hiszen a politikai identitást Krisztus fölé emelte.

Hadd mondjam el azért azt is, hogy bár az identitásunk Krisztusban van, ez nem azt jelenti, hogy legyünk közömbösek a közélet iránt. Sőt, mivel az identitásunk Krisztusban van, igenis legyen véleményünk a közletről és legyen véleményünk a politikáról is. A krisztusi identitás nem politikai semlegességet jelent, hanem erkölcsi élességet. Talán pont négy évvel ezelőtt mondtam azt a példát, hogy a vészorkorokban azok a keresztyének, akik zsidókat mentettek, politizáltak. Az épp aktuális politika úgy döntött, hogy ezek az emberek, ha lebuktak, az életükkel fizettek. Ez kőkemény politikai állásfoglalás volt. Jól tették-e ezek a keresztyének, hogy politizáltak? Jól. Mert a krisztusi identitás nem politikai semlegességet jelent,

hanem erkölcsi élességet. És azok az egyházak, akik azt mondták, hogy hát mi nem politizálunk, és integettek a marhavagonokban elhurcolt zsidóknak, azok is politizáltak, csak a gonosz oldalán. Éppen ezért nekünk ki kell állni olyan dolgok mellett, amelyek a Szentírásból fakadnak. Ha nem teszünk, gyávák vagyunk. Lehet, hogy bizonyos helyzetben ezért meg fognak vádolni, hogy ilyen vagy olyan oldali vagy, de ez ne zavarjon.

Tudtátok, hogy Jézust végül politikai okokból feszítették meg? A római jog szerint azért, mert Ő azt mondta magáról, hogy Ő Isten Fia, nem lehetett volna megfeszíteni. A rómaiakat ez nem érdekelte. Tőlük aztán bárki lehetett Isten. Mit írtak oda? Azt, hogy a zsidók királya. Mivel császárság volt, ez lázadást jelentett. Ebbe a politikai térbe tolták be Őt. És nem mondta, hogy jaj, jaj, bocsánat, itt valami félreértés van. Tudtátok, hogy Jánost is politikai okokból vitték el Pátmosz szigetére? Ugyanis akkoriban a császár már megkövetelte, hogy istenként imádják őt. De nem János politizált, hanem a császár lépett be abba a térbe, amit a keresztyének hittek. Ugyanis megkövetelték az adófizet

téskor, hogy mondják ki: a császár az úr. A keresztyének meg azt mondták, hogy Jézus az Úr. Ezért mentek a gályákra, meg a pátmoszi kőbányákba, vagy egyenesen keresztre. Nem politizáltak. Ők csak azt mondták, amit mindig is mondtak, hogy Jézus az Úr. De ha van egy helyzet, amiben a politika megköveteli, hogy ezt tagadd meg, akkor ne legyél gyáva, és ne tagadd meg! Mindegy, hogy mit mondanak rólad. A keresztyén ember értékek mellett áll ki, nem törzsek mellett. Nem pártokhoz tartozik, hanem az igazsághoz. Akkor is, ha ez időnként kényelmetlen. Van, ami hűség kérdése.

Nézzük meg az egység jelentőségét.

Azt mondja az ige, hogy olyan az egység, mint az olaj az Áron fején, ami végigcsorog a szakállán. Mit jelent az olaj? Ez a felkenetés. Isten kiválasztása, megszentelés, Isten Lelkének jelenléte. Jézus hogy beszél az olajról? A lámpásban vagy van, vagy nincs. Ez a legfontosabb kincsünk. Az olaj nélkül a gyülekezetek életelen semmik, vallásos hagyományörző klubok. Múzeumok, ahol régi korok nagy dolgait állítják ki, és azt meg lehet nézni, de semmiképpen nem kórház, ahol gyógyulni lehet. De csak oda küld áldást az Úr, ahol egység van. Ez a mi felelősségünk. Ha egy gyülekezetben van élet és van egység, azt nem ők csinálták. Azt valaki küldte. De csak oda küld áldást az Úr, ahol egységben vannak a testvérek. Ez a tét.

A másik a harmat. Ez a kép is csodálatos. Izraelben különösen, ahol a víz az életet jelenti. A harmat olyan valami, ami csendesesen megjelenik hajnalban, amikor minden fűszál végén ott egy harmatcsepp. Ez valami csoda! Hogy került oda? Egyszerűen ott van. Semmi zaj. Megnézném, hogy kerül oda, de úgyse látnám, mikor születik meg rajta az a harmatcsepp. A lényeg, hogy olyan csendben és olyan szép, Istentől való rendben kerül oda. Ilyen az egység és ilyen az áldás a gyülekezetben. Ezt kockáztatjuk, hogyha bármilyen más identitás fölé kerül a krisztusi identitásnak. A politikai buborékok kiszáritanak, az egység meg harmatot ad. Ez a mi felelősségünk.

Végezetül elmondanék még valamit, ami itt a gyülekezetben is elhangzott húsz éve. 2006-ban szintén választások voltak. Szintén nagy feszültség volt az egész országban, nagy megosztottság, ahogy az lenni szokott. Együtt voltunk egy férfiórán, és beszélgettünk a választások lehetséges kimeneteléről. És ebben a hangulatban megszólalt Józsi bácsi. Ha valamit jelent az, hogy józan paraszti ész, na, az ő volt. A józan paraszti ész és a megingathatatlan hűség Krisztushoz. Ez egy nagyon

szerencsés kettős. Mi fiatalok nagyon izgatottak voltunk, és megszólalt Józsi bácsi: Én nem izgulok, mert pontosan tudom, hogy mi lesz a választások végeredménye. Néztünk rá kerek szemekkel, hogy mikor lett próféta Józsi bácsiból? Annyit mondott, hogy azt a kormányt fogják megválasztani, akit

az Isten kijelöl – és hamiskásan mosolygott a bajsza alatt. Döbönt csönd lett, mert igazából egy nagyon mély és bölcs dolgot mondott. Ugyanis teljesen igaza volt. Hogyha Krisztus szemszögéből nézzük a választásokat, és elfogadjuk azt, amit a Szentírás mond, hogy minden hatalom Istentől van, és elfogadjuk azt, hogy imádkozzunk a feljebbvalókért, akkor azt is el kell fogadni, hogy Isten ennek is az ura, és azt fogják megválasztani, akit Isten akar.

Kiss professzort (dr. Kiss Ferenc orvosprofesszor, a Magyarországi Keresztény Testvérközösség egyik vezetője volt – a szerk.) Rákosi egyszer behívta, és azt mondta neki: Tudjuk, hogy maga hívó, hát hogy van ez a hatalommal? Minden hatalom Istentől van? Igen. Biztos? Igen. És Hitler? – kérdezi Rákosi. (Bár akár magát is mondhatta volna.) Azt felelte Kiss professzor testvérünk, hogy ez nagyon egyszerű: hatalmat kapott, viszszaélt vele, elvette tőle.

Minden hatalom Istentől van, de ha visszaélnék vele, Isten ítéletet hirdet, de az már nem a mi dolgunk. Azt Isten intézi. Éppen ezért mindenki menjen

szavazni arra, akire akar. Lehet beszélni, lehet vitázni, de mi Krisztusban egyek vagyunk, és tudjuk, hogy Istentől van a hatalom. Nekünk dolgunk az, hogy részt vegyünk a közéletben, dolgozzunk az, hogy véleményünk legyen, álljunk ki az ige mellett, álljunk ki amellett, amit mi igaznak gondolunk – ez mind rendben van. De végső soron és mindenek fölött Krisztusban van az identitásunk, aki egyé tesz minket. Mert „mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállára, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.” Ez a mi leckénk.

Ha belül ott van az ellenfolyam, akkor nincs hely a szívedben, hogy beköltözzön az, ami kint van. Tele lesz a szíved, és nem lesz hely, hogy az a szutyok, az a harag, az a düh, az a rettenetes szenny beköltözzön a lelkedbe.

És még egy dolog. Attól függően, hogy mi lesz a választás kimenetele, az ország majdnem fele gyászban lesz, a másik fele pedig örömtáncot fog járni. Készüljetez föl arra, hogy az, aki örömtáncot jár, nagy eséllyel a másik testén fog táncolni – kárörömmel. Ezen nem tudunk változtatni. De ugye te nem fogsz ott táncolni!? Mert ez is Krisztustól van: Hogy nem kell. Hogy szeretetben tudod elviselni a vereséget is és a győzelmet is. Nem gyalázkodok, nem gúnyolódok, hanem Krisztus egységét munkálom. Erre hívott minket Isten. Úgyhogy fogadjuk meg Dávid szavait, Isten ígését, Pál apostol szavait, vegyünk részt a közéletben, de mindenek fölött Krisztus indulata és Krisztus identitása legyen bennünk! Az gyógyít, és attól lesz jobb ez az ország is. Ámen.

(Bolyki László zenész, lelkigondozó, publicista igehirdetése elhangzott 2026. április 12-én a Biatorbágyi Keresztény Testvérközösségben) ■

ÓVÁRYNÉ HERPAI DÓRA

Szorongás a hívő ember életében

„Rám törhetnek a veszedelem napján, de az Úr az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.” (Zsolt 18,19-20)

Érdekes műfaj a zsoltár, mert ezt eredetileg énekelve adták elő, az istentisztelet részeként. 150 zsoltárimádság van a Szentírásban, és nem túlzás azt állítani, hogy minden élethelyzetre találunk közöttük alkalmasat. A haragra, a félelemre, a békességre, a szorongásra, az öröme, vagyis mindenféle lelkiállapotra és helyzetre létezik olyan zsoltárt, ami azt fogalmazza meg, amit mi magunk is éppen megélünk. Ez a mai zsoltárvers azt az érzést hozza elénk, amikor a nagyon szorongató helyzetből az Úr megszabadít és tágas térre visz. Dávid visszatekint benne saját szorongásaira.

Tágas tér... Mikor olyan nagyon fontos a tágas tér, hogy arról egy ének is szülessen? Leginkább akkor, amikor valami nagyon szorongató helyzetből szeretne kilépni az ember egy tágas térre.

Fiatalabb koromban néhány profi barlangász barátom elvitt barlangászni. Emlékszem arra az élményre, amikor egy nagyon-nagyon hosszú járaton csak úgy tudtunk keresztülhaladni hason kúszva, hogy a vállunkat is össze kellett húzni. Kúszva-mászva küszködöttük át magunkat egy hosszú, szűk járaton. Milyen fellélegzés volt végre kiélni, felegyenesedni, egy tágas térre kiérni! Nekem nincs klausztrofóbiám, mégis szörnyen nyomasztó volt beszorítva lenni. Lelkileg hasonlót élünk meg szorongás idején, mint amikor én ott a barlangban fizikailag beszorítva éreztem magam.

Mindannyian szorongtunk már, ez közös tapasztalatunk. Nézzük meg, hogy mi történik ilyenkor! Amikor szorongunk, akkor a szánk néma, de az egész testünk kiabál. A szorongó

ember általában csöndben van. Bezárom magamba, szorongatom magamban a félelmet, az aggodást. Én szorongatom, az pedig viszontszorít engem. A szorongó ember nem szokott

kiabálni. Az egy másik lelkiállapot, amikor kikiabáljuk magunkból a félelmet. A szorongó ember szája néma.

Hogyan kiabál a test? Szaporán ver a szív, kalapál a testünkben. Izzad az ember, megfeszül minden izma, görcsbe rándul a gyomra, nem tud aludni, emiatt kimerült. Állandó készenléti állapotban van, hiszen azt érzékeli, hogy veszély van, és az egész test erre reagál. Közben nem csak a test, hanem az elme is kiabál. Bent olyan zaj van, hogy nem is halljuk meg a külső, megnyugtató hangokat; se az emberi vigasztaló hangokat, se az Isten vigasztaló hangját. Teljesen átveszi az irányítást az elme kiabálása: Baj van, baj van! Baj lesz, baj lesz! Mi lesz, ha?!

Ezek a kérdések visszhangoznak oda-bent. Mi lesz, ha...? Ez a másik nagy nehézsége a szorongásnak, hogy nagyon sokszor nem attól félünk, ami van, hanem az szorongat bennünket, ami talán vár ránk. Lehet, hogy soha nem is fog megtörténni, mi mégis egy életet képesek vagyunk végigszorogani ilyen dolgok miatt. Mi lesz, ha...? Mi történik, ha...? Mit csinállok, ha...? Jaj, jaj, jaj! Baj van!! Ezt üzeni az elménk. Ezalatt az érzelmeink irányíthatatlanok. Olyanok, mint valami hurrikán. Körbe-körbe forog a félelem, az aggodás, a bizonytalanságérzés, a tehetetlenségérzés. Nagyon nehéz állapot. Megéljük, hogy nem mi irányítunk; ettől olyan nagyon nehéz.

Fontos leszögezni, hogy a szorongás önmagában nem bűn. A nagy kérdés az, hogy mit fogunk tenni vele. A szorongás tulajdonképpen egy fontos jelzés. A hívő ember életében azt jelzi, arra figyelmeztet, hogy valamit le kell tenni Isten elé. Valamit, amit magunk akarunk hordozni, pedig nagyobb nálunk, és nem tudjuk irányítani. Olyan, mint egy füstjelző, csak nem a tüzet

jelzi, hanem azt, hogy valami dolgom van Istennel. Amikor az ember ezt nem teszi meg, nem viszi oda Isten elé a szorongását, akkor bizony magára marad a világi megoldásokkal. A világnak milyen megoldásai vannak a szorongásra? Tabletták, szorongásoldók – van egy ilyen köre a gyógyszereknek. Szedjél szorongásoldót, ha tovább szorongsz, szedj még többet! Ha esetleg még iszol is mellé, akkor rövid időre teljesen elmúlik a szorongás. Ez a világi megoldás. Sok ember így menekül, így próbálja valahogyan a tudatot kikapcsolni a szorongás idején.

A szorongás annyira emberi dolog, hogy a Biblia sem hallgat róla. Sok szorongó emberrel találkozunk a

Szentírás lapjain. Három bibliai példán keresztül nézzük meg most röviden, hogy az Isten emberei hogyan szoronganak.

Elsőként itt van előttünk Illés próféta, aki nagyon nehéz korban élt. Isten azt bízta rá feladatuk, hogy közvetítse az elfordult nép és az Istentől elfordult király felé az Úr szavát. Oda kellett állnia az uralkodó elé, és elmondani, hogy kedves király, ha nem térsz meg, el fogsz pusztulni te is és az országod is. Ezt nem szokták jól fogadni az uralkodók, így tehát Illésnek is menekülnie kellett a király haragja elől. Sokáig szépen kitartott ebben a nehéz szolgálatban, de azután elérkezett egy pont, amikor az állandó szorongató körülményekben elfogyott az ereje. Úgy érezte, nem bírja tovább. Bizony el tud jutni idáig a hívó ember is, hogy nem bírja tovább. Mit tett Illés? Istenhez kiáltott, és azt kérte, hogy „Uram, vedd el az életem, nem akarok tovább élni!” Nagyon-nagyon fontos példa előttünk, hogy Illés ezen a mélypontján sem vette ki Isten kezéből az irányítást. Nem fordult önmaga ellen, hanem megosztotta Istennel a legnehezebb érzéseit, és engedte, hogy Isten körülvegye határtalan szeretetével,

felderősítse és megbátorítsa. Engedte, hogy Isten kihozza őt a nagy hullámvölgyből.

A másik példa Jób, aki mindent elveszített, ami emberileg elveszíthető. Családot, vagyont, egzisztenciát, egészséget, mindent. És amikor mindez megtörtént, akkor Jób szájából elhangzott egy mondat, ami azt jelzi, hogy ő tulajdonképpen az egész életét végigszorongta. Ez a mondat így hangzik: „*amitől leginkább rettegtem, az szakadt rám, és amitől féltem, az ért utol engem*” (Jób 3,25). A jólétben, a jómódban, a nagy gazdagságban, az elismertségben tehát folyamatosan ott volt a félelem, hogy mi lesz, ha ezt elveszítem. Ismerős lehet ez ma is, hogy az áldás idején nehéz felszabadultan örülni. Sokan nem mernek örülni, mert félnek, hogy mi lesz, ha mindez elmúlik. Ez a babonás félelem egy egész életen át képes némelyeket szorongatni. Nagy baj ez, nagy nehézség, mert lehetetlenné teszi a hálát és az önfeledt örömet, ami pedig óriási erőforrás az életünkben.

A harmadik példa pedig a zsoltárszerzője, Dávid, akinek életében rengeteg szorongató helyzet volt. Ő volt a legkisebb fiú a családban. Hét idősebb fiútestvér mellett nyol-

cadikként érvényesülni, ez már önmagában elég szorongásra ad okot gyermekként. Tudjuk a Bibliából, hogy alacsony presztízse volt a családban Dávidnak, olyannyira, hogy amikor fontos vendég érkezett hozzájuk, az apja összehívta a nagyobb testvéreket, Dávid meg maradt a mezőn, az állatok mellett. Szorongató volt Dávid életében az is, hogy Isten olyan szolgálatra hívta el őt, ami rengeteg konfliktussal járt: uralkodásra – méghozzá úgy, hogy az előző király még életben volt. Képzeliük el, hogy olyan helyzetbe állít Isten vezetőnek, amikor a korábbi vezető is jelen van. Nagyon sok feszültség származik ebből. Van, aki még a régít támogatja, van, aki már az új mellé állna. Sok-sok szorongató helyzet, ami Dávid életében rengeteg menekülést okozott. Fizikailag menekülni kellett a még hivatalban lévő király elől. Évekig tartó száműzetése alatt félelmében bizony hozott rossz döntést is, amellyel olyan helyzetbe kormányozta magát, amiből emberileg lehetetlen volt kijönni. Dávid életéről nagyon sokat tudunk, és a Biblia nem abban állítja őt élénk példaként, hogy mindig jó döntéseket hoz, vagy mindig acélos jellem. Nem az.

Van azonban valami, amiben mégis örök példa előttünk, ez pedig az Istennel való kapcsolata. A győzelmek idején is az első dolog, ami eszébe jut, hogy Istenhez fordul, énekelve, örömmel hálát ad, és az igazán nagy baj idején is Istenbe kapaszkodik. Nem csak az olyan baj idején, ami kívülről jön, mert a kívülről jövő bajokkal mindig könnyebben állunk Isten elé. Amikor jön egy szorongató veszedelem, könnyen odamenekülünk Istenhez, hogy, Uram, segíts! De amikor én kevertem magam bajba, amikor nem kívülről jön a baj, hanem az én saram, az én rossz döntésem, sőt az én engedetlenségem miatt kerültem rettenetes helyzetbe, amiben el vagyok veszve, akkor bizony nehéz odaállni Isten elé. Azért különösen nehéz, mert nem tiszta a lelkiismeretem. Hogyan álljak úgy az Úr elé, hogy közben tudom, mekkora saram van?! Dávid ilyen helyzetben is őszintén Istenhez tudott fordulni. Pedig olyan döntést hozott, olyan hibát vétett az életében, amiért a legnagyobb árat fizette. A gyermeke életébe került az, hogy elszerette a más feleségét, és azt a mást a halálba küldte. Ebből a kapcsolatból született egy gyermek, akinek meg kellett hálnia Dávid gonoszsága miatt.

Dávid nem abban példa számunkra, amit vétett, hanem abban, amit a szembesítés után tett. Amikor szembesítették az-
zal, hogy figyelj, lebuktál, megbuktál, akkor ennek a szembesülésnek a terhével Istenhez menekült. Nem Isten elől futott el valahová, hanem Istenhez menekült, és imádkozott azért, hogy az Úr őrizze meg a gyermekeket. És Isten ezt nem tette meg. Dávid ekkor saját bűnének rettenetes következményével, szorongató fájdalommal újra Istenhez menekült. Abban igazi példa számunkra, hogy a hullámhegyek tetején és a hullámvölgyek legalján is egyaránt Istenhez siet. Természetes kapcsolata van Istennel, Ő az igazi erőforrása.

Nagyon sokféle szorongásról olvassunk tehát, ennél sokkal többről, most csak néhány példát néztünk meg a Szentírásból. Isten jól ismeri az ember szorongását, éppen ezért nem hagy bennünket válasz nélkül. A 18. Zsoltárban az a válasz, hogy „*rám törhetnek a veszedelem napján, de az Úr az én támaszom*” (19).

Megfordítva: Isten azzal biztat, hogy „*Rád törhetnek a veszedelem napján, de én vagyok a te támaszod.*”

Tágas térre viszlek téged, nem hagyalak beszorítva!” Ezt üzeni Isten ezen a zsoltárversen keresztül.

Az imént megfogalmaztuk, hogy a szorongás idején hallgat a száj és kiabál a test. A megoldás éppen ennek az ellenkezője. Végre megnyílik a szánk szóra. Szóra nyílik Isten felé. Már nem szorítjuk magunkba, nem fojtjuk magunkba a félelmet. Erről beszél Dávid király a 32. Zsoltárban, amikor azt mondja, hogy „*míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett...*” (3). Bizony, amíg zárva van a száj, amíg szorítjuk befelé a nehéz

érzéseket, addig a legnagyobb szenvedés ideje van. Dávid szavaiból kiderül, hogy amikor végre megvallotta Istennek, ami a szívében van, akkor jött a felszabadulás, a lelki fordulópont. Számunkra is ez a legjobb szorongásoldó: odafordulni Istenhez, és kimondani, hogy mi van a szívemben. Végre megnyílik a szánk, és kijön rajta az a sok-sok érzés, ami ott volt beszorulva.

Az igazi hitelesítő pecsét erre maga Jézus. Jézus is szorongott. Nagycsüdtörtökön, a Gecsemáné kertben vért verejtékezett félelmében. Tudta, hogy mi vár rá, és ez rettenetesen szorongatta őt. Szorongott attól, amit át kell majd élnie, és ezzel a nehéz érzéssel egyetlen dolgot tudott tenni: leborult Isten elé, és imádkozott. Emberileg teljesen magára volt hagyva, mindenki aludt körülötte. Ő odaborult Isten elé, őszintén megvallotta rettegését, majd hozzátette – és ez az igazi szorongásoldó! –, hogy „*ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te*” (Mt 26,39). Így kapott Jézus erőt ahhoz, hogy emberileg végig tudja vinni mindazt a szörnyűséget, ami következett.

Amikor úgy kiáltunk Istenhez, ahogyan Jézus tette, őszintén fájdalommal és belé vetett bizalommal, akkor tapasztaljuk, hogy csökken a nyomás, enyhül a szorongató félelem. Olyan ez, mintha fölvinne bennünket a magasba, hogy fönről

tekinthessünk rá az életünkre. Mert a szorongás idején csak azt látjuk, ami előttünk van: a megmászhatatlannak tűnő hegyet közléről. Isten azonban távolabb visz, tágasabb térre, hogy rálássunk arra, hogy van jövőnk, ami túlmutat azon a nehézségen, ami éppen szorongat bennünket.

Adja Isten, hogy merjünk a szorongásainkkal hozzá fordulni, és megérinteni, milyen az, amikor tágas térre visz bennünket! Ámen.

(Elhangzott a dömösi iszákosmentő misszióban, 2026 tavaszán) ■

SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR

A jó Pásztorral az élet útján

A Szentendrei Református Gimnázium végzős diákjainak búcsúztatása

Egyik legkedvesebb zsoltáromat, a 23. Zsoltárt hoztam el most nektek Dávid király csodálatos zsoltárai közül. Mert különleges ez a nap, más, mint a többi. Szép is, szomorú is. Sokunknak, nekem is. Ha megnézitek, kik is ülnek a legelső padokban, akkor tudni fogjátok, miért: ma búcsúzunk azoktól a kedves diákjainktól itt e szép kápolnában, akik néhány nap múlva már az iskolán végighaladva is elbúcsúznak tőlünk, akiktől búcsúzunk mi is, valamennyien.

Búcsúzni soha nem könnyű. Sőt talán, az egyik legnehezebb dolog az életben. Még egy utazás előtt is azt szokták mondani: mindig annak nehezebb, aki marad. Ez talán most is igaz. Ti elröppentek, elszálltok innen, mint az ég madarai, mi maradunk, és visszük magunkkal az emléketeket.

Az én szívemből is önkéntelenül feltörnek az emlékek, sokatokra még a felvételi napjáról is emlékezem. Látlak benneteket százféle képben, villanásban, kicsiben és nagyban, s végül sudár, szép felnőtté váló emberekként. Nagy ajándék ez, ha az ember pedagógus, láthatja felnőni a diákjait. A kicsiny magocskákból magonc, majd sudár csemete lett, gyönyörű fává növekvő szép teremtmény.

A Szentírás egyik legismertebb, legáldottabb életű királya Dávid volt. Dávid a költő, a zenész, az uralkodó. De tegyük hozzá azt is, Dávid, a pásztor. S e zsoltára is a múltból merít: Dávid a pásztor. Aki egyen-egyenként ismerte a Betlehem melletti lankás domboldalon teregetett kis bárányait. Ismerte a kicsinyeket, a nagyobbakat és a bátor, erős kosokat is. Biztos vagyok benne, hogy nemcsak ismerte, de szerette is a rábízott bárányokat. Sokszor elnézhette őket, ahogy fehér paplanként hullámozott végig a mezőkön a bárányok csapata. Visszapillantva láthatta, ahogy mögötte haladtak arra, amerre még táplálékot leltek, ahogy forrás vizéig jutottak, és a nagy melegben ittak belőle, ahogy árnyas helyeket keresve megpihentek.

Dávid jó pásztor lehetett, törődött a nyájjal, és Isten jól tudta ezt. Ezért aztán még nagyobb feladatot bízott rá, és

amikor édesapja, Isai nyolc gyermeke közül Sámuel próféta királyt választott, nem a legidősebbet vagy a legerősebbet választotta, hanem őt, a szinte még gyermek Dávidot.

S a kép hirtelen megfordul: pásztorból király lesz. Király, aki vigyáz a rábízottakra. Király, akinek szíve van. S talán innen már csak egy lépés, hogy megértsük: Dávid király egész lényével, nagy szívével és hitével, szeretetével előre mutat, a távoli jövőbe, arra a Királyra, aki a szívek királya lesz, arra a Pásztorra, aki e szavakkal hajol le hozzánk: „*Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhokért.*”

Kedves végzős kis diákjaink! Bocsássatok meg a kis jelzőért, mert hiszen nagyok vagytok, felnőttetek. De ahogy telnek az évek, mi is idősödünk, s megengedhetjük talán magunknak, hogy így forduljunk felétek. Azt szeretnénk, ha a sok-sok minden között, amit adott nektek e nyolc év, elvinnétek magatokkal e zsoltárt is. Vagy inkább úgy mondhatnánk, e zsoltárt hallva ott legyen bennetek ez a nyolc év, annak minden örömeivel, vidámságával, mélységével és magasságával. Mert ebben a zsoltárban el van rejtve az életünk útja, múltja, jelene és jövője is. Úgy van jelen, úgy láttatja előttünk, mint egy gyönyörűségeket, amit a magasból láthatunk, ha felülemelkedünk sorain. Ahogy haladunk füves legelőkön, nyugodt szép, lankás tájakon, megyünk együtt és egymásra vigyázva, s haladunk tovább, s az élet néha árnyasabb, sötétebb szakaszokat is ad, s néha bánatot is, mélységeket, szakadékokat, de mi együtt maradunk, még ha néha szét is szaladunk, ugyanabba az irányba megyünk, s ugyanazt a hangot követjük. Talán így tudtok visszaemlékezni majd ti is erre a nyolc évre. Ha már túl lesztek minden nehezebbnek és sötétebbnek tűnő életszakaszon (s most tudjátok, hogy a következő hetekre céloztam), de majd ha visszanéztek, akkor azt fogjátok mondani: ez is kellett. Ez is hozzátartozott, így volt teljes, így volt szép. Végigcsináltuk, túléltek, sikerült. Mert a jó Pásztor még akkor sem hagyott magunkra. Adott erőt, időt és hitet, hogy minden jó legyen.

Azután továbbmentek, ahogyan ennek rendelt ideje van. S lehet, hogy nem is lesztek már annyit együtt. Új utakat, és új színhelyeket, új mezőket ad az Isten. Sok minden más lesz, sok minden változni fog. Két dolog azonban nem. Bárhova mentek, bárhol legyetek, bármit is tehettek majd, testvérek maradtok. Akikkel itt együtt hitben járva barátok lehetettek, a testvéreitek maradnak. A másik pedig: a jó Pásztor akkor is a jó Pásztorotok marad, ha Szegedre, Pécsre Angliába, vagy esetleg Ausztriába, Kanadába, Hollandiába, vagy ki tudja még, hova is indultok.

S ez így van rendjén. Lássatok világot, ismerjétek meg e csodálatos teremtet világot, de ha lehet, térjétek vissza. S ami még ennél is fontosabb: a sok látvány, hang, új élmény között soha, semmiért ne mondjátok le arról, hogy a Jó Pásztor hangját magatokban fontosnak tartsátok. A legfontosabbnak minden hang között. Ő majd eszetekbe juttat mindent, és arra vezet, amerre mennetek kell. Bízátok rá magatokat! Ez a legszebb és legjobb, de talán a legnehezebb része is a hitben járásnak. Úgy bízunk rá magunkat, hogy minden meglepetésen és akadályon át tudhatjuk, hogy Ő nála biztonságban vagyunk, és soha, senki ki nem vehet az Ő kezéből. A jó Pásztornál nincs erősebb, nagyobb, sőt hatalmasabb.

S ha eltévednétek? Az ember eltéved olykor. Elmarad, elkalandozik, elbolyong, mert kíváncsi, vagy naiv, vagy éppen csalódott valamiben. Jobb lenne, ha nem így lenne persze, de ha mégis, akkor is keressétek, hívjátok, kiáltstok a jó Pásztor után. Ő pedig a vállára vesz, megvéd, és vigyázva, óvatosan, visszavisz benneteket, oda, ahol Ő van. Hogy ki-kí egyénileg is megértse végül szíve mélyén, hogy Ő nemcsak a legerősebb, a legnagyobb, sőt a leghatalmasabb, de nincs nála irgalmasabb sem. Jézus a jó Pásztor képében mutatja meg nekünk talán a legkitapintatottabban, mennyire gyöngéd és velünk törődő Istenünk Ő. Igen, Ő a jó Pásztor, és ezzel egy olyan kapcsolatot kínál fel, amely biztonságot, szeretetet, gondoskodást és védelmet nyújt. Erre vágyunk mindannyian szívünk legmélyén. Az Ő hangját keressétek, az Ő útját kövessétek!

Imádkozunk értetek, hogy annyi hang és ismeretlen út között maradjatok meg mindvégig Ővele, Őmögötte haladva, Ő mellette élve.

S most e csöndes órának jöjjön el az a része, amikor egy kicsit azokra is gondolunk, akik nem ballagnak még az idén, akik még jövőre is itt fognak ülni a padokban, nevetgélve, beszélgetve vagy éppen gondterhelten, aggódva, de láthatjuk őket a Refi udvarán, folyosóin, padjaiban. Kedves itt tanuló, még itt maradó diákjaink, s tanártársaim! A végzős diákok gondoltak rátok, s ha elmennek innen, azután is sokszor eszükbe fogtok jutni. Éppen ezért tudjátok: az utolsó előtti hittanórán üzeneteket vetettek papírra. Tették ezt nemcsak azért, mert sok-sok szál ide köti őket, s mert ők már kicsivel többet értenek abból, milyen is ez az iskola, milyen ide tartozni. Most azonban búcsúnak. Messzi és még ismeretlennek tűnő mezők felé indulnak el, de a búcsúzó ember szeret emlékül hagyni valamit. Szívükből jövő szavaikat nektek küldik, hogy ezzel is segítsenek. A 12/B. osztály hittanórán lejegyzett gondolataikból hadd osszak meg párat.

Két kérdés hangzott el. Az első Isten felé mutat: Mi az, ami jó volt, ha visszatekintesz, vagyis miért lehetünk hálásak Istennek? A másik pedig egymás felé: Mit tanácsolunk az alsóbb évfolyamoknak? Vagyis szeretetből hogy segítenék őket megélt tapasztalataink tükrében? Hallgassátok meg most e gondolatokat, melyek olyan színesek és kedvesek, mint ők maguk, a végzős diákjaink:

Amiért hálás vagyok, amit meg tudok köszönni:

- Tanáraink támogatása, ösztönzése.
 - Örökre szóló barátságok születtek.
 - Nagyon bírom a mostani 10-11 évfolyamos srácokat, hiányozni fognak.
 - A tanárok is hiányozni fognak.
 - Jól lettünk az A-sokkal és gigászi A-B focizások voltak a tesiórákon.
 - Megszerettem a reggeli áhítatokat.
 - A baráti körömről mindig számíthattam.
 - Fura ezt kimondani, de örülök a tanárainknak. Sok minden átvitt órákon is.
 - Annak örülök, hogy megtaláltam itt a helyemet az iskolában.
 - Bár később jöttem – csak 9-ben – az osztályba, de befogadóak voltak és mindenki segítőkész volt.
 - A szerzett barátok, mentorok és pillanatnyi örömök. A tapasztalatok, melyeket a helyzet hevében talán nem élveztem, későbbi utamon azonban sokat segítettek.
 - Köszönöm, hogy kicsit második otthonunkká vált az iskola.
 - Köszönöm, hogy biztonságot nyújtott ez az iskola.
 - Nagyon sokat jelentettek a menzás beszélgetések!
 - Köszönöm azt a sok időt, amit a barátaimmal tölthettem itt.
 - Megtanultam, hogy önmagam lehetek. A barátaim mindenek ellenére szerettek. Érzem, hogy sok minden vár még rám, ami formálni fog.
- ### ***S hallgassátok meg a jó tanácsaikat is:***
- Sokatokat jól ismerlek, ezért nincsenek kétségeim: jól kitöltitek majd a helyünket. Azt mondom még, amit már leírtam az Alfában is: Ne felejtsetek el nevetni!
 - Ne aggódj az érettségi miatt, addig egyfolytában tanuljál – meglesz. Menni fog.
 - Ha néha kilátástalannak tűnik a jövő a rengeteg tanulnivaló miatt, akkor se adjátok fel. A belefektetett munka meg fog térülni. Higgy, s akkor könnyebb lesz ez is.
 - Élvezzétek minden pillanatát az ittléteketeknek... nagyon gyorsan eltelik a nyolc év.
 - Mindenki vigyázzon magára – aláhúzza –, és ne vesztítsétek el a reményt (amit felülről kapunk, mert Isten adja).
 - Fiatalabbakként azt gondoltuk, hogy a végzős évünkben minden menni fog, már mindent tudni fogunk. Ez valószínűleg nem így lesz. Sokszor fogod megkérdőjelezni a döntéseid. Sokszor fogod azt hinni, hogy rossz úton jársz. A legfontosabb, hogy ilyenkor támaszkodj másokra is, akikben bízol, akiket kaptál: a szeretteidre, családotra, a barátaidra. A tanulás ideje ne vegyen el a velük töltött időből, vagy legalábbis ne sokat. Élvezd ki az utolsó éved, mert egyet pislogsz, és már vége is lesz.
 - Éreztétek jól magatokat és fotózzatok, videózzatok sokat, hogy így is megmaradjanak az élmények. Legyetek kedvesek a tanárokkal és tisztelettudóak.

– Ha valami nem megy jól, ne izguljátok túl, mert valószínűleg úgysem lesz rá szükségetek később. Viszont: SPORTOLJATOK, az elengedhetetlen.

– Próbáld meg értékelni az itt töltött időt, s a saját fejlődésed érdekében – tanulj, és tanulj belőle.

– Fókuszálj időben arra, amivel a jövőben foglalkozni szeretnél.

– Soha ne ess kétségbe – a dolgok általában úgyis megoldódnak. Ne félj.

– Élvezzétek az itt töltött időt. Rettentően gyorsan telik. Ha nem engeded át magad a pillanatoknak, akkor még gyorsabbnak és kevesebbnek fog tűnni.

– Légy kedves. Szerezz minél több szép emléket. És forgasd a Gömböt.

– Legyen fiatal, vagy idős, diák, vagy tanár, bánj vele úgy, ahogy szeretnéd, hogy ő veled bánjon.

– Légy kitartó és türelmes. Jöhet rossz jegy, szidás, fájó vita – ezek csak porszemek utunkon. Sérülünk, formálódunk, de hit által fejlődünk is. A föld nem áll meg alattunk. Olykor hibázunk is, de abból mindig tanulhatunk, s ennyi elég.

Hát vigyétek magatokkal kedves itt maradó tanár és diák-társaim a végzősök nektek írt gondolatait, vigyétek el magatokkal azt és annyi üzenetet, ami pont nektek szól.

S az ösvény, melyen haladtok, kedves végzős diákjaink, most tovább kanyarodik. Még nem látjuk, nem látjátok, mi lesz a kanyaron túl. De azt tudhatjuk, tudhatjátok, hogy a jó Pásztor vigyázni szeretne rátok. Ő előttetek halad, hogy ne tévedjete el, és döntéseitekben, jártatokban és pihenéseitekben, egyedül, vagy másokkal együtt, áldani szeretné minden lépéseketeket. Keressétek a hangját ebben a csodálatos könyvben. A róla szóló egyetemi istentiszteleteken. Kisebbségi közösségekben, s persze a legbensőbb szobádban, ahol egyedül is mindig, mindenkor megszólíthatod Őt.

Hát így induljatok tovább, mert ez a legnagyobb kincse az ajándékba kapott időnek: ha Őt követitek, akkor nem kell félnetek. Akkor nemcsak most, e nyolc évre visszatekintve mondhatjátok el: Köszönöm, hogy életem része lehetett, hanem majd később is, ha megálltok és visszafordultok, mondhatjátok: Köszönöm, Istenem, hogy jószágod és szereteted kísért életem minden napján.

Adj meg a Mindenható, aki eljött közénk jó Pásztorként, Jézusban, hogy így lehessen mindannyiottokkal, mindannyiunkkal.

Zárásként hadd mondjak még el nektek egy érdekességet – én legalábbis ettől ismét fejet hajtottam Isten akarata és titokzatos jelenléte előtt. Amikor két nappal ezelőtt szombat reggel leültem, hogy megírjam ezt az áhítatot, akkor először a 103. Zsoltárról szerettem volna nektek beszélni. Azonban amikor csöndesen imádkoztam, ezt hallottam magamban: A 23. Zsoltárról és a jó Pásztorról beszélj! Hát akkor legyen az – mondtam magamban. Nyilván így kell legyen. De még én is meglepődtem – és még most sem ért véget csodálkozásom –, amikor megláttam másnap és még hétfőn is a napi evangélium kijelölt igéjét, amit reggelente olvasni szoktam: a jó Pásztorról! Ott olvastam, és így Horváth Sándor szavaival szeretném:

„Jézus nem tömegben gondolkodik, nem statisztikai kategóriákban lát bennünket, hanem név szerint ismer minket. Ismeri személyünket, ismeri félelmeinket, reményeinket, csalódásainkat. Úgy vezet, hogy közben sosem veszít szem elől egyetlen lelket sem. Azt szeretné, hogy mi is így ismerjük Őt: ne csak tanítását, hanem személyét, akiben felismerhetjük vezetőnket az örök életre. A keresztyén élet nagy kérdése nem az, hogy mit kell tennem, hanem az, hogy kiben bízom, kinek a vezetését, irányítását fogadom el. Jézus nem parancsokat, szabályokat ad, hanem önmagát. Ő az ajtó, aki által beléphetünk az életbe. Az igazi életbe... s majd az örök életbe is.”

S mivel ott vagytok a szívemben – rátok gondolva, veletek együtt érezve írtam nektek egy verset is. Fogadjátok szeretettel!

Mindvégig (nagy-nagy szeretettel a végzős tizenkettedikeseknek)

Valaha úgy hittem: bennem él minden,
fényes kincsek, s derengő ég alatt a fák,
elúszó felhők, végtelen kék hegyek,
anyám hangján a régi, szép imák.

A gyermekkorom részei voltak,
jelenlétük, mégis titkosak,
s e mesékben élve szilárdan hittem:
nincsenek árnyak, s komorló, nagy falak.

S ha köröttem hullámozott az élet,
vagy elsodort sas-szárnyán a szél,
reám egy csöndes hang vigyázott,
s én tudtam: ki szólja: most is él.

Most keresnék távoli, tündöklő tájakat,
a meséken túl, – s ez már a törekeny jelen,
Tűnékeny, áttetsző, mint a víz.
Csöndbe zárt titok: Ő mindig itt van velem.

S jobban tudja nálunk, hogy felnőtté válni
soha nem egy lépés, de lépések szüntelen sora,
s a mesék múltjából gyöngéden átemel.
Ég veled gyermekkor, barátok... iskola.

Az Ő hangját hordoznám magamban tovább,
a mindenség útján, az egyetlen Pásztorét,
legyen bár zord vagy kietlen az út,
legyen zöldellő vagy lágy is, mint a rét.

Vagy legyenek völgyek, szirtek, tengerek,
én akkor is megyek. Elrendelt időmön át,
és mindvégig hiszem, mindenek fölött,
a bennem őrködő jó Pásztor szavát.

Ámen. ■

HAMAR JÁNOSNÉ

Túl az időn

Sebestény-Jáger Orsolya lelkipásztor asszony „Túl a havasokon” című könyvét már bemutattuk újságunkban, melynek folytatásaként jelent meg nemrég „Az idők őrei” című regény. „Mese azokról, akik mertek kérdezni, és merték keresni a választ.”

A regény egyik főszereplője, Zia, egy fiatal történelem-tanárnő, aki a Pilis térség egyik városkájában lakik, közel a Duna-parthoz. A történet egy könyvvel kezdődik, címe meglehetősen titokzatos: „Az időkön túl”. Ezt a könyvet egyik diákja, Beni hagyta az iskolapadon. Zia olvasni kezdte:

„Nem voltál még soha ilyen tapasztalatok birtokában, azonban ez nem zárja ki valóságos létezésüket. Tudásunk nem terjed ki mindig mindenre, és kellő alázattal beláthatjuk, hogy több van annál, mint amit látunk, halunk vagy érzékelünk. Mostantól hallani is fogod, és ha nyitott maradsz, csodákat élhetsz át.”

Furcsa könyv volt, mert ahogy jobban megvizsgálta, se író, se kiadás éve, helye nem volt rajta. Vissza akarta adni a könyvet Beninek, így ismerkedett meg Beni apjával, Zolday Gáborral. Megfogta a kezét, beléptek egy ajtón, és azt olvassuk... „zuhantunk, zuhantunk hosszú másodperceken át”.

Elsőként 1868-ba érkeztek. Itt Zolda B21 (Zolday Gábor) elmondta a történetét. „A távoli jövőből érkeztem – 2541-ből. Ott már tudjuk, hogy az idő többdimenziós, át lehet jutni egyik síkból a másikba. Időőr vagyok.”

Az időőrök feladata az, hogy visszamenjenek a múltba, s az ott elrontott dolgokat kijavítsák, hogy kedvezőbb legyen a jövő. Megtudjuk, hogy az első időutazásra 2359-ben kerül sor.

A küldöttek először csak egy órával, majd néhány nappal, végül sok száz évvel korábban érkeztek célba... Zolda az ezeréves béke korából érkezett a XXI. századba, amikor találkozott Zíával. Kapcsolatukból nagy szerelem lett.

A történet lányuk, Rúnala (becézva Rúna) életével folytatódik. Ő is időőr, a párja, Sven, egy norvég halász.

A harmadik részben pedig Rúna lánya, Tiera tűnik fel, párja Todo

„Mindig az kér bocsánatot, akiben nagyobb a szeretet.”

lesz. Ők is időőrök. Más fontos szereplőket is megismerhetünk.

Az időőröknek van egy kis fehér kavicszerű segítőjük: ez a mikripetra. Ennek segítségével tudnak időutazni, és egymással beszélgetni. Feltűnnek a szakadárak, akik meg akarják szerezni az időőröknél lévő tíz kövecskét. Az időőrök összeülnek tanácskozni, sok kérdésre keresnek választ. Az egyik idős időőr fogalmazza meg a legfontosabb dolgot:

„Tudjátok, mi hisszük, hogy Isten ura az időnek; Ő szabja meg mindennek rendelt idejét; Ő a kezdet és a vég. Amit tett és alkotott, minden e véghetetlen bölcsességet tükrözi vissza. Az ember nagyszerű teremtmény lehetne. Nyomorát, bajait csakis az okozza, hogy Isten nélküli életet él. De ha feleszmél, ott csodák születnek.”

Aztán Tiera tesz fel egy fontos kérdést:

„Tényleg szabad nekünk az időben utaznunk?”

Istenhez imádkoznak:

„Mi a Te akarod, mit akarsz, hogy cselekedjünk?”

Isten válaszából annyit értenek meg, hogy az idő ajándék, vigyáznunk kell rá. Tiera foglalja össze a lényegét:

„Az igazán nagy és fontos dolgok lényegüket tekintve soha nem változnak. Igen, én hiszem, hogy a legnagyobb kincsek az életünkben változatlanok. A szeretet, a jóság, az igazság, a hűség vagy a becsület örökre megmaradnak..., miként az az Isten is, aki mindezeket nekünk szeretné ajándékozni.”

Soli Deo Gloria!

„...csak lenni olykor, lélegzeni,
hallgatni hús szél sóhaját,
s hogy mit súg felénk túl az időn
egy feledettnek hitt, apró kis faág.”

(S-J. O.: Lélegzet)

Sebestény-Jáger Orsolya: *Az idők őrei* – regény, magánkiadás, 2026 ■

Sebestény-Jáger Orsolya
Az idők őrei

ORBÁN-BARTHA MÁTÉ SEGÉDLELKÉSZ

Egy hétvége Esztergomban

Ifi-konfi 2026

Május 8-10. között rendeztük meg idén az *Ifi-konfi hétvégét*, ahová a konfirmandusokkal és az ifisekkel utaztunk el Esztergomba. Szállást az Esztergomi Református Egyházközség biztosított számunkra, ami közvetlenül a református templom mellett helyezkedik el. Maga a hely festői szépségű, a szobák igényesek és szépek. A helyi lelkész házaspár, *Ágoston Csaba* és *Ágostonné Apáti Gabriella* nagy szeretettel fogadott bennünket.

A létszámot tekintve tizennégy fiatal vett részt a hétvégén. A témánk az imalánc volt, e köré szerveztük a foglalkozásokat, aktivitásokat. Élményekkel telt volt ez a pár nap, hiszen a lelki alkalmak mellett sokat sétáltunk, egy kis kulturális programra is jutott időnk és játszottunk. Ételben nem volt hiány, így senki nem maradt éhes. Nagy segítség volt számunkra az ifisek részvétele is. Bár lehet, hogy csak a magam nevében beszélek, én azért még

pár napot eltöltöttem volna Esztergomban a fiataljaink körében. Személyükben ügyes, vállalkozó szellemű, értékes embereket ismerhettem meg.

Péntek délután érkeztünk, így ez a nap főként az ismerkedésről szólt. Este tartottunk egy áhítatot, majd elmentünk sétálni, ami igazán kellemes volt. Séta közben beszélgettünk, ismerkedtünk.

A szombati nap volt a hétvégénk „gerince”, így ezen a napon vártak ránk a programok nagy része. Reggel áhítattal indítottunk, aztán elsétáltunk a Babits Mihály Emlékházhoz. Az út fölfelé eléggé meredek volt, ám a kilátás mindenért kárpótolt. Ebédre vissza is értünk. Egy kis pihenő után kézműves foglalkozás várt ránk: a fiatalok ima-karkötőt készíthettek maguknak. Akinek ehhez nem volt kedve, kipróbálhatta a gravírozást, és készítettünk még egy *ifi-konfi fát* is.

Szombat délután következett a túra második fele. Célba vettük a Mária Valéria hidat. Igaz, hogy Párkányba már nem volt időnk átmenni, a határon azért átsétáltunk a másik oldalra. Ezt követően mentünk el a Bazilikához. Itt már azért kezdtünk fáradni, de egy jó kis fagyizásra még vevő volt a társaság.

A szombat estét egy közös lekerekítéssel zártuk, hiszen azért még a vasárnap is tartogatott némi izgalmat.

Vasárnap délelőtt részt vettünk az esztergomi református gyülekezet istentiszteletén. Még akadt időnk egy utolsó zárókörré, mielőtt a szülők megérkeztek. Így mindenki mondhatott pár dolgot, ami számára meghatározó volt.

Számomra ez egy felejthetetlen hétvége volt. Jól éreztem magam, az idő is csodás volt, a hely gyönyörű. Őszin-

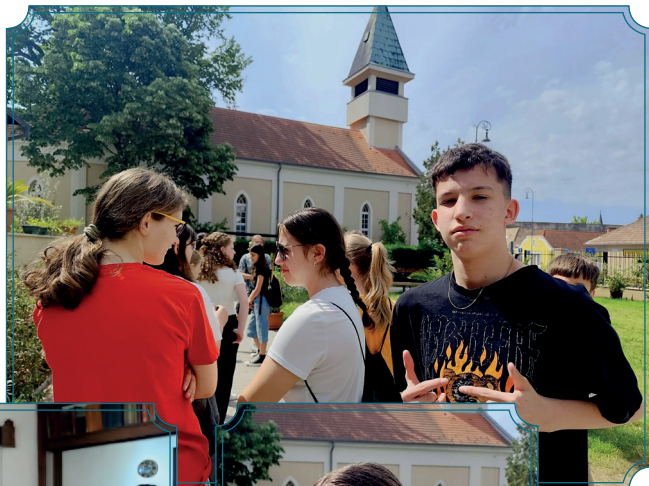

Ifi-konfi hétvége 2026
Esztergom

tén, jó volt együtt lenni a fiatalokkal, és alig várom, hogy ezt megismételjük. Hálásan köszönöm a segítséget az ifiseknek, és köszönöm a szülők segítségét az utaztatásban.

Hálás vagyok Istennek a fiatalokért, a szülőkért és a közösségért. Örülök, hogy újra rácsodálkozhattam arra, milyen szép a teremtett világ. ■

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2026. április 25. ■ Gyülekezeti nagytakarítás Pomázon.
2026. május 8-10. ■ Ifi-konfi hétvége az Esztergomi Református Konferenciaközpontban.
2026. május 9. ■ Egyházmegyei kórustalálkozó Salgótarjánban. Kerítésépítés előtti tereprendezés Pomázon.
2026. május 16. ■ Konfirmációi vizsga és presbiteri gyűlés Pomázon.
2026. május 17. ■ Konfirmáció Pomázon.
2026. május 23. ■ A Református Túrakör kirándulása Pilisszentkeresztről – a Hosszú-hegyen át – Csobánkára. Gyülekezeti nagytakarítás Csobánkán.
2026. május 24. ■ A Psalmus kórus szolgálata a pünkösdi ünnepi istentiszteleten Pomázon.
2026. május 25. ■ Gyülekezeti családok délután Csobánkán.
2026. május 30. ■ Gyermek kirándulása az Oszolyra, kézműves foglalkozással.
2026. június 14. ■ Psalmus kórus évadzáró szolgálata Pomázon.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2026. június 28. ■ Papkerti koncert a Pekulár zenekar szolgálatával.
2026. június 30. – július 3. ■ Napközis tábor a pomázi gyülekezeti házban. A tábor 8.00-16.30 óra között kerül megrendezésre.
2026. július 16-19. ■ Imádságban együtt – családok tábor Mályiban, a Mécses Központban.
2026. augusztus 24-28. ■ Iránytű – ifjúsági tábor Balatongyörökön.
2026. szeptember 2-4. ■ Szabadtéri evangelizáció Pomázon a Szent István parkban.
2026. szeptember 5. ■ Gyülekezeti csendesnap Csobánkán.
2026. szeptember 6. ■ Tanévnyitó istentisztelet Pomázon és Csobánkán.

KERESZTELŐ:

2026. május 3. ■ **Krizsán Anna Rebeka.**
2026. május 17. ■ **Erdei Mór András és Lőbmann Panka.**

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2026. április 2-án elhunyt **Lőrincz Árpád** (†77) testvérünk, temetése 2026. április 14-én volt a pomázi római katolikus temetőben.
2026. május 13-án elhunyt **Dombi Istvánné** (†83) testvérünk, temetése 2026. június 4-én volt pomázi református temetőnkben.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családnak!

Környezettudatos támogatás

A REpont automatákba visszavitt palackok árával környezettudatos módon tudjuk támogatni gyülekezetünk gyermektáborát. A visszaváltáskor kérjük, olvassa be az alábbi QR-kódot:

**Visszaváltás előtt,
OLVASD BE A GYÜLEKEZETED QR KÓDJÁT!**

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.

Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház:

2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu/

Facebook:

www.facebook.com/pomazcsobankareformatus/

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-2222253-00000000

Csobánka: 11784009-2222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,

Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com;

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com;

Tel.: +36-20-9325-110)

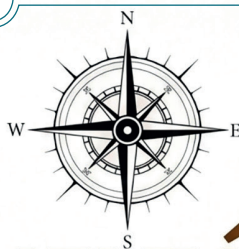
Nyomdai előkészítés: brildi Kiadványok

Adományokat köszönettel elfogadunk.

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Újságunk korábbi lapszámai elérhetők az Issuu alábbi linkjén is:

https://issuu.com/pomaz_csobankai_reformatus

Tránytű

IFI TÁBOR

2026. augusztus 24-28.

Balatongyörök

**Jelentkezési határidő:
2026. július 12.**

Részvételi díj: 40 000 Ft

Gyülekezeti családi nap Csobánkán - 2026. május 25.

ÁLDÁS

A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját. A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővítködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által.

(Róma 15,5-6. 13)

